

Ed McBain
Carella kirándul
*IPM 1979 - ED MCBAIN -
CARELLA KIRÁNDUL 1

Első látásra színes bőrűnek vélték. A rendőr, aki a bejelentés nyomán kiszállt a helyszínre, nem számított rá, hogy egy halott nőt talál. Életében először látott holttestet, és némileg megrendítette a szőnyegen puhán elterülő lány furán groteszk látványa; kissé remegő kézzel írta meg a jelentést. A még kitöltetlen azonossági rovathoz érve, habozás nélkül beírta: Fekete.

A főkapitányságon a központi panaszfelvétel ügyeletes rendőre vette föl a kagylót. Leült az asztalhoz, amelyen nyomtatott űrlapok tornyosultak, beírt minden adatot, aztán vállat vont – egyszerű rutinjelentés ez is – gondolta –, összetekerte az űrlapot, bedugta a csőposta fémtokjába, amely majd a rádiós központba továbbítja. Néhány perccel később a diszpécser elolvasta az adatokat, ő is vállat vont, ő is egyszerű rutinjelentésnek tekintette, aztán ránézett az asztalával szemben függő térképre, amely a körzeti kapitányságokat tüntette föl, s a helyszínre küldte a 87. körzet 11. számú kocsiját.

*

A halott tehát nő. Lehet, hogy szép volt, de a halál elcsúfította, mi több: eltorzította. Pulóvert viselt szoknyával, mezítláb volt, szoknyája félrecsúszott, ahogy a szőnyegre rogyott. Feje furcsa szögbe ferdült, a szőnyeg fölborzolta rövidre nyírt fekete haját, véraláfutásos arcában ülő két szeme nyitva volt.

A rendőr szerette volna megigazítani a lány szoknyáját; készületlenül érte a halál, nem hagyta befejezni ezt az ösztönös, a maga nemében szép női mozdulatot. Ez a lány már soha nem simítja térdére a szoknyáját, gondolta a rendőr, és felsóhajtott. A lány képe kísértette, míg lefelé haladt a rendőrautóhoz.

*

Azon a kora augusztusi éjszakán hőség árasztotta el a körzeti kapitányságot. A nyomozócsoporthoz gyászhuszárok este hatkor léptek szolgálatba, és csak reggel nyolckor mehetek haza. Mind detektívek voltak, a testület kiváltságos tagjainak számítottak, mégis sokan közülük – például Meyer Meyer detektív is – úgy tartották, hogy a közrendőr jóval könnyebben él, mint egy nyomozó.

– De még mennyire – győzködte társait Meyer, aki ingujjban ült íróasztalánál. – A rendőr beosztása rendszerességet és biztonságot jelent. Ez megkönnyíti az ember családi életét.

– A te otthonod a körzeti kapitányság, Meyer – jelentette ki Carella.

– Hát persze – felelte Meyer és elvigyorodott. – Reggelente alig várom, hogy munkába mehessek. – Hátradőlt a széken. – Tudjátok, mi tetszik itt nekem a legjobban? A berendezés. Az enteriőr. Oly megnyugtató!

IPM 1979 - ED MCBAIN -

CARELLA KIRÁNDUL 2 – Bezzeg a munkatársaid kevésbé, mi? – csipkelődött Carella.

Felkelt az asztaltól, és rákacsintott Cotton Hawesra, aki az egyik iratszekrény előtt állt. Aztán átsétált a vízűtő géphez, az irodahelyiség végébe. Lomha, hanyag mozgása meglepetést keltett.

Steve Carella sohasem volt az a típusú ember, aki súlyzókkal bohóckodik, és egyáltalán nem keltette izompacsirta benyomását. De mozgásából mégis valami higgadt erő áradt. Megállt a hűtőgépénél, megtöltötte a papírpoharat, visszafordult, és újra Meyerre pillantott.

– Ugyan már, én szeretem a kollégáimat – ellenkezett Meyer. –

Tudod mit, Steve? Ha a világ legjobb detektívjei közül választhatnék, akkor is titeket választanálak, mert belevaló fickók vagytok. Így igaz. – Meyer egy percre elhallgatott, majd új lendülettel folytatta.

– Mázlim van, hogy itt dolgozhatok! Azt hiszem, mától kezdve ingyen dolgozom, nem veszem fel a fizetésem, engem maga a munka tesz gazdaggá. És ezt nektek köszönhetem, fiúk. Tőletek tanultam meg becsülni az élet igazi szépségeit. El is határoztam,

hogycsináltatott néhány medáliát, és kiosztom köztetek, fiúk.

– Szépen beszél, akár egy pap – szólalt meg Hawes.

– Bárcsak ő tartaná a szakmai előadásokat. Legalább nem unatkoznánk annyira. Voltaképpen miért nem tartasz előadásokat, Meyer? – kérdezte Carella.

– Már felkértek rá, Steve – jelentette ki a lehető legkomolyabban Meyer. – De én megmondtam nekik, hogy rám itt van szükségük, a nyolcvanhetesben, minden körzetek paradicsomában. Már a detektívfőnöki állást is följánlották nekem, azt is visszautasítottam, erre azt mondták, legalább legyek felügyelő, de én hű maradtam a körzethez.

– Azt hiszem, inkább neked járna medália – mondta Hawes.

Ekkor megszólalt a telefon.

Meyer vette fel a kagylót.

IPM 1979 – ED MCBAIN –

CARELLA KIRÁNDUL 3 – Nyolcvanhetes körzet, Meyer nyomozó. Igen, egy pillanat. – Magához húzott egy darab papírt, és jegyezni kezdett, majd kis szünet után: – Oké. Igen, megvan.

– Meyer letette a kagylót. Carella odalépett az asztalához. –

Színes bőrű kislány – mondta Meyer.

– Igen?

– Bútorozott szoba a Déli Tizenhetedik utcában.

*

A házinenit halálra rémítette a rendőrök jelenléte, noha ő maga hívta ki őket. Az a nagyobbik, aki Hawes detektívként mutatkozott be, egy vörös óriás, ősz csíkkal a hajában, a legszörnyűbb jelenség volt, amit életében látott. A házineni abban a szobában állt, ahol a halott lány feküdt a szőnyegen, és suttogva beszélt a detektívekkel, nem annyira a halál jelenléte miatt, hanem azért, mert hajnali három óra volt. A házineni fürdőköpenyt vett a hálóingére. Az egész jelenetben volt valami meghittség. Reggeli három óra, az alvás ideje, és akik ébren vannak, míg a város az igazak álmát alussza, azokat valami láthatatlan szál fúzi egymáshoz, akár az összeesküvőket.

– Hogy hívták a lányt? – kérdezte Carella.

Enyhén ferde vágású szeme és simára borotvált arca különös, keleties külsőt kölcsönzött neki. A házineninek tetszett. Rendes fiú, gondolta. Szótárában a földkerekség férfiai vagy „rendes fiúk” voltak, vagy „tetűpalik”. Még nem tudta hányadán áll Cotton Hawesszal, de úgy érezte, hogy majd az élősdikövekhez fogja sorolni.

– Claudia Davis – felelte.

A választ Carellához intézte, hangsúlyozottan mellőzve Hawest.

– Hány éves volt? – kérdezte Carella.

– Huszonnyolc, gondolom.

IPM 1979 – ED MCBAIN –

CARELLA KIRÁNDUL 4 – Régóta lakott itt?

– Június óta – felelte a házineni.

– Ilyen rövid ideje?

– Olyan rendes lánynak látszott – sopánkodott a házineni. – Mit gondol, ki tette?

– Nem tudom – mondta Carella.

– Vagy öngyilkosságra gyanakszik? Nem érzek gázszagot, maga igen?

– Nem – nyugtatta meg Carella. – Mrs. Mauder, meg tudja mondani, hol lakott Claudia Davis azelőtt?

– Sajnos nem tudom.

– Nem kért tőle ajánlólevelet, amikor kiadta neki a lakást?

– Ez csak egy bútorozott szoba – mentegetőzött Mrs. Mauder. – És egy hónapra előre kifizette a lakbért.

– Mennyit, Mrs. Mauder?

– Hatvan dollárt. Készpénzben. Idegenektől sohasem fogadok el csekket.

– De arról sejtelve sincs, vajon innen, a városból költözött-e magához, vagy máshonnan.

A házinéni rezignáltan vállat vont.

– Davis – csóválta fejét Hawes. – Ezzel a névvel nem sokra megyünk. Legalább ezer Davis nevű nő szerepel a nyilvántartásban.

– Mitől öszült meg? – kérdezte váratlanul a házinéni.

– Hogyan?

– Az a csík a hajában mitől van?

IPM 1979 – ED MCBAIN –

CARELLA KIRÁNDUL 5 – Vagy úgy – mosolyodott el Hawes, és önkéntelenül végigsimított a tincsen. – Egyszer megkéseltek – mondta, és gyorsan témát változtatott. – Mrs. Mauder, egyedül lakott itt a lány?

– Nem tudom. Én csak a magam dolgával törődöm.

– De csak észrevette volna...

– Azt hiszem, egyedül lakott. De nem szimatoltam utána, hogy volt-e állandó szállóvendége vagy sem. Előre fizette a lakbért, én meg nem szóltam bele abba, hogy mit csinál a szobában.

Hawes fölsóhajtott. Megérezte, hogy az asszony nem szíveli, és úgy döntött, hogy Carellára bízza a kérdezősködést.

– Megnézem a fiókokat és a szekrényeket – jelentette ki, és meg sem várta Carella válaszát.

– Szörnyű meleg van itt – jegyezte meg Carella.

– Az a rendőr azt mondta, ne nyúljunk semmihez, amíg maguk nem jönnek – magyarázta Mrs. Mauder. – Ezért nem nyitottam ablakot sem.

– Nagyon okosan tette – mondta Carella mosolyogva. – De azt hiszem, most már kinyithatnánk az ablakot, igaz?

– Nem sokat segít – jelentette ki a házinéni. – Szörnyű ez az idő, egyszerűen elviselhetetlen. Képtelen elaludni az ember. – A halott lányra nézett. – Borzalmas látvány!

– Az, Mrs. Mauder. – Carella illően hallgatott egy darabig, aztán folytatta. – Tudja, hol dolgozott? Dolgozott egyáltalán ez a lány?

– Sajnos, azt sem tudom.

– Keresték itt magánál? Ismerősök? Rokonok?

– Nem. Legalábbis én soha nem láttam senkit.

IPM 1979 – ED MCBAIN –

CARELLA KIRÁNDUL 6 – Tudna valamit mondani a szokásairól. Mikortájt szokott elmenni reggelente? Mikor járt haza?

– Igazán sajnálom, de nem figyeltem meg.

– Akkor miből vette észre, hogy valami nincs rendjén?

– A tej miatt. Tegnap este szórakozni voltam a barátaimmal, és amikor hazajöttem, benézett hozzám az egyik lakó a harmadik emeletről, panaszkodott, hogy a felső szomszédja rém hangosan rádiózik. Engem kért meg, hogy szóljak neki, rám talán hallgat. Így aztán fölmentem ahhoz a felső szomszédhoz, és megkértem, hogy halkítsa le a rádióját. Meg is tette. Mikor aztán elmentem Davis kisasszony ajtaja előtt, megláttam a tejet. Furcsa, gondoltam, ebben a hőségben még megromlik a tej. De hát ő tudja, nem szívesen ütöm bele az orrom a más dolgába. Visszamentem, lefeküdtem, de csak nem hagyott békén az a tej. Felkaptam magamra valamit, megint fölmentem, és bekopogtam az ajtón. De senki nem válaszolt. Aztán be is kiáltottam neki, hátha nem hallja Davis kisasszony. De erre sem válaszolt. Ekkor gondoltam arra először, hogy valami zűr van. Nem tudom, miért, csak úgy eszembe jutott... Olyan furcsa volt. Ha otthon van, miért nem válaszol?

– Honnan tudta, hogy otthon van?

– Nem tudtam.

– Az ajtó zárva volt?

– Zárva.

– Megpróbált benyitni?

– Igen. Zárva volt.

– Értem – szólt Carella.

– Egy autó állt meg a ház előtt – vágott közbe Hawes, és Carellához lépett. – Biztosan a laborosok. Meg a déli gyilkossági csoport.

IPM 1979 - ED MCBAIN -

CARELLA KIRÁNDUL 7 - Pedig ez a mi esetünk. Nem tudom, miért strapálják magukat -

mondta Carella.

- A látszat kedvéért - magyarázta Hawes. - Az ajtajukra ki van írva: Gyilkosságok, hát úgy gondolták, kijönnek, és ügyködnek egy kicsit azért a dohányért, amit felmarnak.

- Találtál valamit?

- A benyílóban egy sorozat vadonatúj bőröndöt, összesen hat darab. A szekrények és a fiókok tele vannak ruhával. A legtöbbje újnak látszik. Egy csomó apróság. És egy pár új könyvet is találtam.

- Hát még?

- Meg néhány levelet a komódon.

- Van bennük valami?

Hawes vállat vont.

- Egy folyószámle-kivonat a lány bankjától. Egy érvénytelenített csekk. Ennek talán hasznát vesszük.

- Talán - mondta Carella egyetértően. - Meglátjuk, mivel rukkol ki a labor.

*

Másnap a laboratóriumi jelentés egyszerre érkezett meg a boncolási jegyzőkönyvvel. Így együttvéve igen értékes adatokat közöltek. Az első, amit a detektívek megtudtak, az volt, hogy a lány harminc év körüli, fehér nő. Igen, fehér nő. Ez a hír egy kicsit meglepte a detektíveket, mert a szőnyegen fekvő lány kétségtelenül négernek látszott. Hiszen fekete volt a bőre. Nem napbarnított, nem kávészínű, vagy sötétbarna, hanem éjfekete, mint az afrikai törzseké.

A jelentés azonban magyarázattal is szolgált: A lány teste az oszlás előrehaladott állapotában volt. „A gáz általános puffadást okozott a testüregekben. A nyálkahártya és a szivárványhártya

IPM 1979 - ED MCBAIN -

CARELLA KIRÁNDUL 8 elfeketedését hemolízis és a kénhidrogénnek a vérpigmentre kifejtett hatása okozta.”

Pokolian forró augusztusi hét volt, és a lány ott feküdt a szőnyegen, amely magába szívta a meleget, és meggyorsította a halál utáni oszlást. Amennyire megállapítható volt - márpedig ilyen kánikulában legfeljebb találgatásról lehetett szó -, a lány legkevesebb negyvennyolc órája lehetett halott, és indulhatott oszlásnak, ami azt jelentette, hogy valószínűleg augusztus elseje körül halt meg.

Az egyik jelentés arra is kitért, hogy a ruhát, amelyet a lány a halál beálltakor viselt, a város egyik legnagyobb áruházában vásárolták. Egyébként meglehetősen drága holmi volt, akárcsak a többi, amit a lakásán találtak; a laborban valaki szükségesnek vélte megjegyezni, hogy minden egyes bugyin belga csipkeszegély volt, s köztudomású, hogy e diszkrét női holmi darabját huszonöt dollárért árusítják az exkluzív üzletek. Egy másik laboráns megállapította, hogy a lány ruházatának és testének alapos vizsgálata során sem találtak véryomot.

A halottkém fulladásos halált állapított meg: - a lányt valószínűleg megfojtották.

*

Meglepő, hogy egy lakásban olykor mi mindent képes felfedezni a tudomány. Ám ugyanilyen meglepő, mi több, elkésztő, ha kétségbeesetten kutatnak nyomok után, mégis üres kézzel távoznak a gyilkosság színhelyéről. A bútorozott lakás, ahol Claudia Davis lakott, tele volt zsíros felületekkel, amelyek száz és száz rejtett ujjlenyomattal kecsegtettek. A szekrényekben és a fiókokban ruhadarabok garmadával: ezerféle nyomot őrizhettek, puskaportól púderig.

A laborosok körbejárták a lakást, ujjlenyomatokat gyűjtöttek, szórták és átszítálták a port a Södermann-Heuberg-szűrőn,

elmentek a hullaházba, tanulmányozták a lány felhámját, ám a végeredmény, amit felmutattak, a nullával volt egyenlő. A semmivel. Illetve nem egészen. Rengeteg, Claudia Davistól származó

IPM 1979 - ED MCBAIN -

CARELLA KIRÁNDUL 9 ujjlenyomatot találtak, és egy csomó, a cipőire és a bútorokra tapadt porszemet.

Ezenkívül megtalálták a halott lány néhány okmányát – születési bizonyítványát, érettségi bizonyítványát egy Santa Monica-i középiskolából, meg egy lejárt könyvtári olvasójegyet. No, és még valamit – egy kulcsot. Egy kulcsot, amely a lakás egyetlen zárjába sem illett bele. Az egész hóbelevancot elküldték a nyolcvanhetesbe, és Sam Grossman még aznap maga hívta föl telefonon Carellát, hogy mentegetőzzék a sovány eredmény miatt.

Az irodában nagy volt a hőség és a zsibongás, amikor Carella a laboratóriummal beszélt. Meglehetősen egyoldalú beszélgetés volt. Carella kiszórta az asztalra a laboratóriumi boríték tartalmát, és csak egyszer-egyszer dűnnyögött valamit, vagy bólintott. Végül megköszönte Grossman segítségét, és letette a kagylót.

– Tudsz valamit? – csapott le rá Meyer.

– Tudok. Grossmann szerint a gyilkos kesztyűt viselt.

– Óriási – jegyezte meg Meyer.

– És azt hiszem, tudom, hova való ez a kulcs. – Carella jelentősegteljesen felvette a kulcsot az asztalról.

– Igazán? Hová való?

– Mondd, megnézted azokat az érvénytelenített csekkeket?

– Nem én.

– Akkor nézd meg – biztatta Carella, majd kinyitotta a bank barna borítékját, amelyet Claudia Davisnek címeztek.

Az érvénytelenített csekkeket kirakosgatta az asztalra, aztán széthajtogatta a sárga levélpapírt. Meyer némán szemlélte a kis kiállítást.

– Ezt a borítékot Hawes a lány lakásán találta – magyarázta Carella. – A júliusi folyószámla-kivonat. Ezek azok a csekkek,

IPM 1979 - ED MCBAIN -

CARELLA KIRÁNDUL 10 amelyeket a lány kiállított, vagy legalábbis azok, amelyek harmincegyedikéig megjárták a bankot.

– Temérdek csekk – dűnnyögte Meyer. – Pontosabban mondva huszonöt. Mi a véleményed erről?

– Megvan a véleményem – jelentette ki Carella, majd hatásszünetet tartott.

– Hadd halljam.

– Nézem ezeket a csekkeket, és magát az életet látom. Mintha valakinek a naplóját olvasnám. Benne van minden, amit az a lány a múlt hónapban csinált. Minden áruház, ahol megfordult, nézd csak, egy virágüzlet, fodrász, cukrászda, még a cipésműhely is, nézd csak meg. Egy temetkezési vállalkozó nevére kiállított csekk. Vajon kije halt meg, mit gondolsz, Meyer? És nézz csak ide. Mrs. Maudernél lakott, de itt van egy csekk, amely egy South Side-i bérpalotának szól, Steward Cityben. És egyik-másik csekk egyszerűen névre szól, különböző embereknek. Aztán...

– Vegyem elő a telefonkönyvet? – szakította meg Meyer a szóáradatot.

– Ne, várjunk még ezzel egy kicsit. Nézd meg ezt a bankértesítést. A lány július ötödikén ezerdolláros folyószámlát nyitott. Csak úgy fogja magát, és ezer dollárt helyez el a Seaboard Bank of Americánál.

– Ez miért olyan különös?

– Lehet, hogy valóban nem különös. De Hawes fölhívta a város összes bankját, és kiderült, hogy Claudia Davisnek igen aktív folyószámlája van a Highland Trust banknál, a Cromweil úton. Ismétlem, nagyon aktív számlája.

– Hogyan aktív?

– Csaknem hatvanezer.

– Micsoda?

IPM 1979 – ED MCBAIN –

CARELLA KIRÁNDUL 11 – Jól hallottad. És egész júliusban egyetlen kivétet sem jegyeztek

föl a Highland Trustnál. Hát akkor honnan vette azt a pénzt, amit a Seabordnál helyezett el?

– Csak ez az egy betétje volt?

– Nézd meg.

Meyer kezébe vette a bankértéstit.

– Az első betét július ötödikéről szól – mutatta Carella. – Ezer dolcsi. További ezret tett be július tizenkettedikén. Újabb ezret tizenkilencedikén. És újabb ezret huszonhetedikén.

Meyer felvonta szemöldökét.

– Négy rongy. Nem kis dohány!

– És nem egészen egy hónap alatt tette be...

– Nem beszélve arról a hatvanezerről a másik bankban. Mit gondolsz, honnan szerezte?

– Nem tudom. Egyszerűen fölfoghatatlan. Belga csipkés bugyit visel, de egy koszos bútorozott lakásban lakik. Hát ezt mi az istennel magyarázod? Két bankszámlája van, de hatvan dollárért bérel egy ilyen lepratelepet.

– Lehet, hogy bujkált.

– Nem. Utánanéztam a bűnügyi nyilvántartóban. Priusza nincs, nem is körözik. Az FBI még nem válaszolt, de tőlük is ugyanilyen válaszra számítok.

– És mi van azzal a kulccsal? Azt mondtad...

– Ez hál'istennek pofon egyszerű. Nézz csak ide. Beletúrt a csekk-kupacba, és kihalszott egy sárga, a csekklapoknál nagyobb papírszeletet. Átadta Meyernék. A papíron ez állt:

IPM 1979 – ED MCBAIN –

CARELLA KIRÁNDUL 12 –

Pontosan azon a napon bérelt széket, amikor új folyószámlát nyitott, igaz? – kérdezte Meyer.

– Úgy van.

– Mi van benne?

– Helyes a kérdés.

– Ide figyelj, Steve, akarsz megtakarítani egy kis időt?

– Persze.

– Akkor mielőtt benézünk abba a bankba, megszerezzük a bírói engedélyt.

*

A Seabord Bank igazgatója kevéssel ötven fölött járó, kopasz férfiú volt. Azon az alapon, hogy a hasonló külső rokonlelket takar, Carella Meyernek engedte át a kérdések java részét. kiravaszkodni a Nem volt egyszerű feladat válaszokat bankigazgatóból, mivel Anderson úr zárkózott természetnek bizonyult. Sebj, hiszen Meyer Meyer detektív a város legtürelmesebb emberének hírében állott. Türelme nem öröklött, hanem szerzett tulajdonság volt, amit kemény edzéssel fejlesztett ki magában. Egypár dolgot természetesen örökölt apj pjától, a jó kedélyű Max Meyer úrtól, de a türelem nem szerepelt a hagyatéki listán. Ellenkezőleg, Max Mayer igen türelmetlen, mondhatni lobbanékony

IPM 1979 – ED MCBAIN –

CARELLA KIRÁNDUL 13

ember volt. Például, amikor azzal állított be hozzá a felesége, hogy gyermeket vár, kis híján megütötte a guta. Imádta a komisz tréfákat, talán Riverhead legnagyobb mókamestere volt, de a természetnek ez a tréfája valahogy mégsem tudta felvidítani. Úgy gondolta, hogy a felesége már rég abban a korban van, amikor a gyermekszülésnek igen csekély a valószínűsége. Sohasem aggasztotta ugyan a közelgő öregség, de azért jól tudta, hogy korának előrehaladtával a gyermekáldás nem lenne éppen kedvező fordulat. Lassacskán aztán mégis beletörődött a dologba, és – mintegy önmaga vigasztalására – egy olyan tréfán törte a fejét,

amivel föltehetné a koronát eddigi csínytevéseire. Amikor aztán a gyermek megszületett, apja a Meyer utónévvel ajándékozta meg útravalóul: gyönyörű indulás, amely vezetéknevével kombinálva a kétcsövű Meyef Meyer csúfnévvel fegyverezte föl az újszülöttet. Nem csoda, ha utóbb a környékbeli srácok abban a hitben éltek, hogy Meyer Meyert kizárólag az ő szórakoztatásukra találták föl. Valahányszor újabb ürügyet kerestek arra, hogy elagyabugyálhassák – és többnyire nem is kellett hozzá ürügy –, mindig kéznél volt a neve. „Meyer, Meyer, zsidó frájer!”, kurjantották, majd végigkergették az utcán, és megverték, mint szódás a lovát. Meyer tehát megtanulta, mi fán terem a türelem. Azóta eltelt néhány év. Meyer Meyer harminchét esztendő, erősen kopaszodó másodosztályú detektív most ott ült Anderson bankigazgatóval szemben, aki ötvenegy éves volt, és szintén kopasz. Meyer türelmesen megkérdezte:

– Nem találta különösnek ezeket a nagy betéteket, Mr. Anderson?

– Nem – felelte Anderson. – Ezer dollár nem olyan nagy pénz.

– Mr. Anderson – folytatta türelmesen Meyer –, önnek bizonyára tudomása van arról, hogy városunk bankjai kötelesek a rendőrségnek jelenteni, ha valaki szokatlanul nagy pénzösszeget helyez el náluk. Tud róla, nemde?

– Igen, tudok róla.

IPM 1979 – ED MCBAIN –

CARELLA KIRÁNDUL 14 – Davis kisasszony négyezer dollárt tett be önöknél három hét

leforgása alatt. Nem találta ezt szokatlanul nagy összegű betétnek?

– Nem. Az egyes betéteket különböző időpontokban helyezte el.

Ezer dollár nem olyan sok pénz, nem szokatlanul nagy betét.

– Az én szememben – biztosította Meyer az igazgatót. – Ezer

dollár sok pénz. Ezer dollárért rengeteg sört lehet kapni.

– Nem iszom sört – jelentette ki bágyadtan Anderson.

– Én sem – felelte Meyer.

– Egyébként mindig fölhívjuk a rendőrséget, valahányszor különösebben nagy betétet helyez el valaki nálunk, hacsak nem állandó ügyfelünk az illető. Davis kisasszonyt nem tartottam bejelentésre érdemesnek.

– Köszönöm, Mr. Anderson – szólt Meyer. – Itt a bírói engedélyünk. Szeretnénk kinyitni azt a széfet, amit Davis kisasszony bérelt.

– Láthatnám, kérem, az engedélyt? – kérte Anderson.

Meyer megmutatta. Anderson sóhajtott egyet.

– Jó. Maguknál van Davis kisasszony kulcsa?

Carella a zsebébe nyúlt.

– Ez az? – kérdezte.

Az a kulcs volt, amelyet a labor küldött a lakásban talált okmányokkal együtt.

– Igen, ez az – bólintott rá Anderson. – Ugyanis minden széfnek két kulcsa van. Az egyik a bankban marad, a másikat a bérlő viszi magával. Csak a két kulccsal együtt lehet kinyitni a széfet. Kérem, jöjjenek velem.

Magához vette a 375-ös számú széf kulcsát, és a bank hátsó traktusába kalauzolta a detektíveket. A helyiség egy fényesen

IPM 1979 – ED MCBAIN –

CARELLA KIRÁNDUL 15 csillogó fémmel tapétázott teremhez hasonlított. Carellát a rekeszsorok hullaházra emlékeztették, a hűtőtepsikre, amelyeket csikorgó hengereken huzigálnak ki és tolnak vissza a falba.

Anderson a bank kulcsát bedugta a zárba, megfordította, majd

Claudia Davis kulcsát dugta be a másik zárba, és azt is

megfordította. Hosszú, keskeny ladikot húzott ki a falból, és átadta Meyernek, aki átvitte a szemközti falnál álló pulthoz, majd fölkatintotta a reteszt.

– Rendben van? – érdeklődött Carella.

– Igen – felelte Meyer.

– Láss hozzá.

Meyer fölnyitotta a ladikot.
benne. Meg egy jegy gyzetlap. A Tizenhatezer dollár volt
tizenhatezer dollár takarékosan szét volt osztva négy
bankj kjegykötegre. Három kötegben öt-ötezer dollár volt, a negy gyedik
ezer dollárt tartalmazott. Carella kivette a papírlapot. Valaki,
valószínűleg Claudia Davis, néhány adatot jegyzett rá ceruzával.

– Érti ezt, Mr. Anderson?

– Nem, sajnós nem.

– Július ötödikén bejött ide a bankba húszezer dollár készpénzzel.
Ezret elhelyezett a folyószámlájára, a fennmaradó összeget ebbe a
széfbe. A papíron szereplő dátumokból pontosan kiolvasható, mikor
IPM 1979 – ED MCBAIN –

CARELLA KIRÁNDUL 16

vett ki pénzt a széfből, és tette át a folyószámlájára. Értette a
dörgést. Tudta, ha egyszerre helyezne el nagyobb összeget, ön
kihívná a rendőrséget. Így sokkal biztonságosabb volt.

– Fel kellene írni a bankjegyek számát – javasolta Meyer.

– Szólna valamelyik emberének, hogy írja fel nekünk, Mr.

Anderson?

Azt várták, hogy Anderson tiltakozni fog, nagyot sóhajtott, és így
szólt:

– Máris. Egy kis türelmet kérek.

A számokkal nem sokra mentek. Egybevetették a saját
jegyzékeikkel, más városok jegyzékeivel meg az FBI listáival, de
egyik bankjegy sem volt „tréfli”.

*

Steward City úgy csillog Isola hajában, mint egy gyémántdiadém.
Tulajdonképpen nem város, még csak nem is városnegyed,
mindössze néhány bérpalota a Dix folyó partján. A házak az angol
királyi család tagjainak nevét viselik. Steward City mindmáig az
egyik legfelkapottabb városrész. Aki Steward City-beli lakcímmel
dicsekedhet, az magas jövedelemmel is dicsekedhet, nyári
rezidenciával a Sand Spitsen és Mercedesszel a ház alatti garázsban.
Aki itt lakik, büszkeséggel szokta bemondani hivatalos helyeken a
címét. A Claudia Davis nevet viselő halott lány egy 750 dolláros
csekket állított ki a Steward Place 13. szám alatt működő, rejtélyes
rendeltetésű Management Enterprises cég részére. A csekk július
kilencedikén kelt, négy nappal azután, hogy a lány folyószámlát
nyitott a Seaboard banknál.

A folyó felől friss szél fújdogált, amikor Carella és Hawes beállt a
járda mellé. A délutáni napsugár színes foltokkal tarkázta a Dix
piszkos vizét. A hidak az alkony rohamát várták.

– Légy szíves, hajtsd le a napellenzőt – kérte Carella.

IPM 1979 – ED MCBAIN –

CARELLA KIRÁNDUL 17 Hawes előrenyúlt, és lehajtotta a napellenzőt. Külső oldalán
gombostűvel odatűzött cédula, rajta kézírással ez állt: „Szolgálatos
rendőr – 87. körzet.” A régebbi évjáratú Chevrolet Carella saját
kocsija volt.

– Én is kiírok egy cetlit a tragacsomra – jegyezte meg Hawes. –

A múlt héten följelentett egy okostóni, szerelmes levelet hagyott a
szélvédőn.

– Mit csináltál vele?

– Elmentem a bíróságra, és megfellebbeztem. Az ember a kevéske
szabad idejét ilyen hülyeségekre pazarolja. Egy okostóni miatt.

– Sikerült elboronálnod?

– Még szép. Elég baj, hogy a saját autómát kell használnom, de
hogy még meg is büntessenek érte...

– Nekem semmi bajom a kocsimmal – mondta Carella. – A

három szolgálati autóm megérte a roncstelepre.

– Kettő – helyesbített Hawes. – Az egyik már egy hónapja
garázsban áll.

– Meyer a napokban érdeklődött.

– És mit mondtak neki? Megjavították már?

– Nem, a szerelő szívóskodott, hogy négy riadóautó van előttünk,

azok fontosabbak. Ehhez mit szólsz?

– Nem újság. Tudod, hogy még mindig nem kaptam meg a benzinpénzemet?

– Felejtsd el. Én még életemben nem kaptam egy cent benzinpénzt.

– Meyer hogy boldogult a szerelővel?

– Odacsúsztatott neki egy ötöst. Talán ettől majd csipkedi magát egy kicsit.

IPM 1979 – ED MCBAIN –

CARELLA KIRÁNDUL 18 – Tudod, mit csinálhatna a város? – kérdezte Hawes.

– Vezetne egy pár használt taxit. Már két-három százasért

kapható. Átfestethetnék és kioszthatnák a körzeti kapitányságoknak. Sok kocsit használni lehetne még.

– Én is amondó vagyok – hagyta rá Carella, nem sok meggyőződéssel, amikor beléptek az épületbe.

Mrs. Millert, az igazgatónőt az előcsarnok sarkából nyíló irodában találták. Jó karban levő, rekedtes hangú, negyvenes asszony volt. Kékesfekete haját kontyba fésülte, s elegánsan egy ceruzát tűzött bele. Megnézte a csekk fénymásolatát, és így szólt:

– Ő, igen, természetesen.

– Ismerte Davis kisasszonyt?

– Igen, sokáig lakott itt.

– Mennyi ideig?

– Öt évig.

– Mikor költözött el?

– Június végén.

Mrs. Miller keresztbe rakta kifogástalan lábait. Korához képest figyelemre méltó lába volt, mosolya pedig csaknem sugárzó. Mozgása tökéletesen kidolgozott, nőies, tudatos és pontosan kiszámított; a közvetlenség benyomását keltette anélkül, hogy illetlen lett volna. Kellemes volt a társasága, jólesett hallgatni meleg alt hangját; Carella és Hawes teljesen feloldódott a jelenlétében.

– Ez a csekk mire szólt? – kérdezte Carella a fotókópiát bökdösve.

– A júniusi lakbérre. Július tizedikén kaptam meg. Claudia mindig tizedikére fizette be a lakbért. Nagyon jó bérlő volt.

– Ez a lakás havi hétszázötven dollárba került?

IPM 1979 – ED MCBAIN –

CARELLA KIRÁNDUL 19 – Annyiba.

– Nem sok ez egy kicsit egy lakásért?

– Steward Cityben nem – fuvolázta Mrs. Miller. – És ennek a lakásnak a folyóra néznek az ablakai.

– Értem. Davis kisasszonynak feltehetően valami jövedelmező állása volt.

– Nem, egyáltalán nem is dolgozik – felelte Mrs. Miller, enyhe méltatlankodással a hangjában.

– Akkor miből tellett neki?

– Egyszerűen jól áll anyagilag.

– Mit gondol, Mrs. Miller, honnan van Claudia Davisnek pénze?

– Hát ... – vont a vállát Mrs. Miller –, gondolom, ezt tőle kellene megkérdezniük, nem? Ugyanis, ha olyasvalamiről van szó, ami Claudiával kapcsolatos, nem volna jobb... ?

– Mrs. Miller – mondta Carella –, Claudia Davis halott.

– Micsoda?

– Halott...

– Ez lehetetlen! Ez a csekk... – és Mrs. Miller hangja most kissé megremegett –, ez a csekk mindössze egy hónapja érkezett. Nem lehet igaz!

– De igaz, Mrs. Miller – mondta Carella. – Claudia Davist megfojtották.

Mrs. Miller szemhéja megrebbent, szembogara kifényesedett, nagy gonddal kifestett szája rángatózni kezdett. Egy pillanatig úgy tűnt, az elragadó direktorisz sírva fakad. De aztán sikerült úrrá lennie magán. Nyilván valami belső hang azt súgta neki

figyelmeztetően, hogy nem teheti tönkre a divatos sminkjét.

IPM 1979 - ED MCBAIN -

CARELLA KIRÁNDUL 20 - Sajnálom - szólalt meg aztán csaknem suttogva. - Igazán szörnyen sajnálom. Olyan kedves teremtés volt.

- Elmondaná nekünk, mit tud róla, Mrs. Miller?

- Igen. Hogyne, természetesen - Mrs. Miller nagyot sóhajtott. -

Rémes. Hiszen még szinte gyerek volt, úgy gondolom...

- Becslésünk szerint harmincéves lehetett. Tévedtünk volna ?

- Fiatalabbnak látszott, talán azért, mert meglehetősen félénk volt. Amikor idejött, már akkor is olyan elanyátlanodottnak tűnt. Persze, ez nem sokkal a szülei halála után volt, úgyhogy...

- Honnan jött ide?

- Kaliforniából. Santa Monicából.

- Említette, hogy jól állt anyagilag. Elmondaná, miből gondolja ezt?

- Hát azok a részvények.

- Miféle részvények?

- A szülei gyámalapítványt létesítettek lányuknak értékpapírokból. Haláluk után egyre-másra érkeztek Claudiához az osztalékok. Egyetlen gyerek volt.

- És csak ezekből az osztalékokból élt?

- Elég nagy összeg volt. Claudia még félre is tett belőle. Igen szerényen élt, csöppet sem volt könnyelmű. Valahányszor befutott valamelyik osztalékról szóló csekkje, azonnal aláírta, és már vitte is be a bankba. Claudia igen értelmes lány volt.

- Melyik bankba, Mrs. Miller?

- A Highland Trust Bankba. Egy ugrásnyira van ide, a Cromwell úton.

IPM 1979 - ED MCBAIN -

CARELLA KIRÁNDUL 21 - Voltak ismerősei, barátai, netán valami férfi? Tud erről valamit?

- Nem valami sokat. Claudia meglehetősen zárkózott természetű volt. Sőt, Josie érkezése után is az maradt.

- Josie? Miféle Josie?

- Josie Thompson. Mármint Josephine. Az unokanővére.

- És ő honnan jött?

- Kaliforniából. Mindketten Kaliforniából jöttek.

- És hol találhatnánk meg ezt a Josie Thompson?

- Hát vele nehezen... - Mrs. Miller elmerengett kissé: - Mi az, maguk nem is tudják?

- Mit, Mrs. Miller?

- Hiszen Josie már nem él. Júniusban halt meg. Valószínűleg ezért is költözött el innen Claudia. Bizonyára nem bírta elviselni, hogy itt éljen, ebben a lakásban, Josie nélkül. Szörnyű, ugye?

- Az - helyeselt Carella.

*

IPM 1979 - ED MCBAIN -

CARELLA KIRÁNDUL 22 IPM 1979 - ED MCBAIN -

CARELLA KIRÁNDUL 23

IPM 1979 - ED MCBAIN -

CARELLA KIRÁNDUL 24

*

Különösen szép tájakon vezetett az út észak felé, Triangle Lakebe.

És mert augusztus volt, Carellának meg amúgy is szabad

vasárnapja lett volna, gondolta, összeköthetné a kellemest a hasznossal. Lenyitotta hát a kocsitetőt, maga mellé ültette a feleségét, Teddyt egy piknikkosárral és egy gallonos termosz jeges kávéval, s miközben a hegyek tele hajtott, teljesen megfeledezett Claudiá Davisről. Ha Teddy vele volt, Carella igen könnyen megfeledezett sok mindenről. Ami az asszonyt illeti, a világ

legszebb nője volt, legalábbis férje szilárd meggyőződése szerint, amit számos elismerő fütytyentés is alátámasztott úton-útfélen. Carella sohasem volt képes teljesen felfogni, hogyan sikerülhetett neki - egy ilyen szőrös, csúf, faragatlan hekusnak - megszereznie egy

ilyen fantasztikus nőt, mint Theodora Franklin. De valahogy mégiscsak sikerült – nyugtázta most magában elégedetten –, ott ül mellette a nyitott kocsiban, és ő a szeme sarkából lesi, jól érzi-e magát. Mint mindig, Carella most is meghatódott felesége pusztá jelenlététől.

Teddy fekete, kócos haja vadul csapdosta hosszúkás arcát. Barna szemét félig lehunyta, így állta a szélvédő fölött betóduló levegő rohamát. Fehér blúzt viselt, amely kidomborította mellének telt ívét, és szűk, csípőjére, formás lábára szorosan rásimuló fekete nadrágot. Lerúgta a szandálját, fölhúzta a lábát, csupasz talpát a kesztyűtartónak támasztotta. Egy ősemlék és egy civilizált lény furcsa keveréke, gondolta Carella, sosem lehet tudni, megcsókol-e a következő pillanatban, vagy pofon üt; és ez a kiszámíthatatlanság tette mindig izgatóvá és kíváncsiá.

Teddy a férjét figyelte vezetés közben. Nemcsak azért, mert örömét lelte benne, hanem azért is, mert Carella beszélt. És mert Teddy nem hallotta, mit mond – hiszen süketnémának született –, kénytelen volt beszéd közben a száját figyelni. Carella most egy szóval sem említette az ügyet, de a felesége tudta, hogy Claudia Davis egyik csekkje a Triangle Lake-i Francher temetkezési vállalat nevére szólt, és hogy Carella személyesen akar beszélni a tulajdonossal. Azt is tudta, hogy ez fontos lehet, különben nem

IPM 1979 – ED MCBAIN –

CARELLA KIRÁNDUL 25 furikáznának vasárnap az állam legtávolabbi csücskébe. De a férje

megigérte neki, hogy összeköti a kellemeset a hasznossal. Ez volt a kirándulás kellemes része. Carella szerette betartani az ígéreteit, szerette a feleségét is, így hát egy szót sem ejtett az ügyről, noha szüntelenül az járt a fejében. Ehelyett a természetről beszélt, közös őszi terveikről, arról, hogy ikreik úgy nőnek, mintha húznák őket, hogy Teddy milyen jó színben van, és hogy jó volna, ha begombolná a blúz felső gombját, mielőtt kiszállnak. De egy szóval sem említette Claudia Davist, legalábbis addig, míg a Francher temetkezési vállalat irodájában nem álltak, és bele nem néztek egy Barton Scoles nevű férfiú bánatos szemébe.

*

Scoles magas, sovány ember volt, fekete öltönyt viselt, amelyet alighanem a bérnyúláshoz csináltatott magának valamikor, talán 1912-ben. Pontosan olyan volt, amilyennek az ember egy vidéki gyászhuszárt elképzel, olyannyira, hogy Carellából kis híján kitört a nevetés, amikor meglátta. Ám a környezet csöppet sem ingerelt nevetésre. A vastag szőnyegek, a tapétázott falak, a mennyezetről lógó csillárok valami furcsa szagot árasztottak. Carellának egy kis idejébe tellett, míg rájött, hogy ez formaldehid, és az utána bekattanó képzettársítás hatására – ami különös dolog egy olyan embernél, aki oly gyakran nézett szembe a halállal – hányingere támadt. – Miss Davis július tizenötödikén egy csekket állított ki az ön nevére – kezdte az érdemi kérdést Carella.

– Megmondaná, mire szólt ez az összeg?

– Hogyne, persze – mondta készségesen Scoles. – Jó sokáig vártam erre a csekkre. Mindössze huszonöt dollár előleget adott. Tudja, általában ötvenet szoktam kérni. Nem is hinné, hányszor befürödtem már.

– Hogyhogy?

– Az emberek megéri a pénzüket. Eltemetem a halottaikat, ők meg elfelejtenek fizetni. Higgycs el, nehéz kenyér ez. Jó néhányszor

IPM 1979 – ED MCBAIN –

CARELLA KIRÁNDUL 26 megesett már, hogy elintéztem az egész ceremóniát, a gyászszertartást, az elhantolást, és egy vasat sem kaptam. Hát csoda, hogy kezdek kiábrándulni az emberekből?!

– De Miss Davis végül mégiscsak fizetett.

– No persze. De mondhatom, épp elég zűrös volt vele. Ezt őszintén meg kell mondanom. Végére is egy vadidegen lány volt, aki a városból jött; megrendel nálam egy temetést, gyásznép sehol, csak

ő maga, egész idő alatt ott ült a kápolnában, és a halottat bámulja, mintha attól félne, hogy ellopják. Higgye el, Mr. Carella... Ugye, így hívják?

– Igen, Carella.

– Higgye el, a hideg futkározott a hátamon. Két napig feküdt kiterítve, mármint az unokanővére. Majd a kisasszony megkért, hogy ide temessük azt a lányt, az itteni temetőbe. Ezt is elintézttem neki. És mindezt huszonöt dollár előlegért. Ezt nevezem bizalomnak, nagy bével!

– Mikor történt ez, Mr. Scoles?

– A lány az első júniusi hétvégen fulladt a vízbe. Nem lett volna szabad ilyen korán kimennie a tóra. Júniusban még jéghideg a víz. Július vége előtt nem is melegszik föl rendesen. Kiesett a csónakból, ugyanis evezni ment. Alighanem alaposan átfagyott, vagy görcsöt kapott abban a jeges vízben. Nem lett volna szabad ilyen korán kimennie a tóra.

– Láttá a halotti bizonyítványát?

– Természetesen. Donelli doktor állította ki. A halál oka fulladás volt. Még bírósági eljárás is volt, a balesetet követő kedden. Tragikus véletlen, így szólt az ítélet.

– Azt mondta, evezni ment ki a tóra. Egyedül?

IPM 1979 – ED MCBAIN –

CARELLA KIRÁNDUL 27 – Igen. Az unokahúga, Miss Davis, a partról figyelte. Amikor a

lány a vízbe esett, Miss Davis utánaugrott, megpróbált odaúszni, de már késő volt. Iszonyúan hideg a víz, nekem elhíheti. Még most sem túl meleg, pedig már augusztus van.

– De Miss Davis bírta a hideg vizet, igaz?

– Jó úszó lehetett. Szerintem a szép lányok többnyire erősek is. Fogadni mernék, hogy a kedves felesége is jó erőben van. Mert szépnek szép.

Scoles elmosolyodott, Teddy is mosolygott, és megszorította Carella kezét.

– Térjünk csak vissza még a fizetésre – javasolta Carella –, bizonyára nem két garas a szertartás és az elhantolás díja. Nem tudja, miért küldte Miss Davis ilyen sokára a csekket?

– Fogalmam sincs. Kétszer is írtam neki. Először csak amolyan baráti figyelmeztetést. Másodszor már egy kicsit erélyesebben. Van a városban egy ügyvéd barátom, ő írt neki a hivatalos levélpapírján. Ez általában hatni szokott, de ő erre sem válaszolt. Aztán váratlanul megjött a csekk, a teljes összegről. Hát érti ezt valaki? Persze az is lehet, hogy nagyon megviselte a haláleset. Vagy pedig mindig ilyen lassú fizető. Mindenesetre örülök, hogy megkaptam azt a csekket, a többi már nem az én dolgom. Higgye el, néha több gondom van az élőkkel, mint a halottakkal.

Carelláék lassan lesétáltak a tóhoz, és megebédeltek egy tóparti vendéglőben. Carella különösen szótlan volt. Teddy mezítláb tapicskolt a vízben. Scolesnak igaza volt; nagyon hideg volt a víz, pedig már augusztust írtak. Amikor viassasétáltak a tótól, Carella megkérdezte:

– Drágám, nem baj, ha még egy helyen megállok?

Teddy kérdőn nézett rá.

– Szeretnék beszélni az itteni rendőrfőnökkel.

IPM 1979 – ED MCBAIN –

CARELLA KIRÁNDUL 28 Teddy elkomorodott, Carella nyomban válaszolt.

– Meg akarom kérdezni, volt-e más tanú is a helyszínen, amikor a lány vízbe fulladt. Úgy értem, Claudia Davisen kívül. Scoles szavai után ítélve júniusban meglehetősen néptelen lehet errefelé a part.

A rendőrfőnök pocakos, nagy lábú emberke volt. Míg Carellával beszélgetett, lábát az asztalon pihentette, íróasztala mögött kulcsra zárt állvány, benne puskák sorakoztak. Az állványtól jobbra falitábla, teletűzdelve hirdetésekkel és körözött delikvenszek személyleírásával. A rendőrfőnök bal cipőjének talpa lyukas volt.

– Igen – jelentette ki –, volt ott egy tanú.

Carella a csalódás tördőfését érezte a hátában.

– Kicsoda? – kérdezte.

– Egy pasas horgászott a tóparton. Mindent látott. Vallomást is tett a halottszemlén.

– Mit mondott?

– Elmondta, hogy ott horgászott, amikor Josie Thompson kievezett a tóra. Elmondta, hogy Claudia Davis kinnmaradt a parton. Elmondta, hogy Miss Thompson kiesett a csónakból, és úgy süllyedt el, mint egy kő. Elmondta, hogy Miss Davis beugrott a vízbe, és odaúszott hozzá. Csakhogy elkésett. Ezt mondta.

– És még?

– Hát, hogy elvitte Miss Davist a lány kocsiján. Azt hiszem, egy 1960-as Cadillac volt, lenyitható tetejű. A lány képtelen volt egy szót is nyögni. Zokogott, és a kezeit tördelte. Hogy valójában mi is történt, azt a horgásztól tudtuk meg. Miss Davis csak másnap tért úgy-ahogy magához.

– Mikor folytatták le a bírósági eljárást?

IPM 1979 – ED MCBAIN –

CARELLA KIRÁNDUL 29 – Kedden. Egy nappal a temetés előtt. A halottkém hétfőn boncolta föl a lányt. Engedélyt kaptunk rá Miss Davistól. A büntető törvénykönyv 2213-as paragrafusa szerint a legközelebbi hozzátartozó, vagyis az a személy, akit a törvény kötelez a temetésről való gondoskodásról, engedélyt adhat a boncolásra, de kizárólag a halál okának megállapítása céljából.

– És a halottkém a vízbe fulladást jelölte meg a halál okául?

– Igen. Ezt állította az esküdtszék előtt is.

– Tulajdonképpen miért volt szükség bírói eljárásra? Felmerült a gyanú, hogy esetleg nem vízbe fulladás volt a halál oka, hanem valami más?

– Nem egészen. De a fickó, aki ott horgászott, az is a városból jött, érti, ugye? Elvileg lehetséges, hogy ő és Miss Davis összejátszottak: kilökték a lányt a csónakból, aztán kitalálták ezt a mesét. Érti, ugye? Esetleg úgy hazudtak, mint a vízfolyás.

– És hazudtak?

– Tudomásunk szerint nem. Ritkán láttam ennyire megtört embert, mint amilyen Miss Davis volt, amikor az a horgász idehozta. Nagyon jó színésznőnek kellett lennie, ha csak színlelte a bánatát. Azonkívül a tárgyaláson világosan kiderült, hogy a horgász először találkozott vele a tóparton. Meggyőzte az esküdteket, hogy egyik lányt sem ismerte azelőtt. Mellesleg engem is meggyőzött.

– Hogy hívták azt a horgászt?

– Courtenoy.

– Hogyan?

– Courtenoy. Sidney Courtenoy.

– Kösz – felelte Carella, és felpattant a helyéről. – Gyere, Teddy, vissza kell mennem a városba.

IPM 1979 – ED MCBAIN –

CARELLA KIRÁNDUL 30 *

Courtenoy Riverheadban lakott, egy faházban. Éppen a garázs ajtaját tolta föl, amikor hétfőn kora reggel Carella és Meyer megállt a ház felé vezető úton. Megfordult, és nézte a kocsijukat; közben fél kezével a garázs ajtaját fogta. Az ajtó félúton megállt. Carella kilépett az útra.

– Mr. Courtenoy? – kérdezte.

– Igen.

Courtenoy arcára kiült az a fajta csodálkozás, amely mindig elfogja az embert, valahányszor egy vadidegen a nevéen szólítja. Courtenoy ötvenéves lehetett, ellenzős sapkát viselt, rosszul szabott sportzakót és sötét flanelnadrágot. A halántéka ősült. Fáradtnak látszott, halálosan fáradtnak. Konzervdoboz hevert a lábánál; ő tehetette oda, hogy könnyebben fölhúzhassa a garázsajtót. A garázsban egy 1953-as típusú Ford kocsi állt.

– A rendőrségtől jöttünk – világosította föl Carella. – Válaszolna néhány kérdésünkre?

– Szeretném látni a jelvényüket – mondta Courtenoy. Carella megmutatta a nyomozó jelvényt, Courtenoy rábólintott, mintha éppenséggel ő lenne a hivatalos közeg. – Tessék, de szaporán, mert munkába kell mennem – mondta aztán kelletlenül. – Megint amiatt az átkozott építési engedély miatt?

– Miféle építési engedélyről beszél?

– Amit a garázs kibővítéséhez kértem. Egy kis kocsit készülök venni a fiamnak, és nem akarom az utcán tartani. Irtó sok időmbe tellett, míg sikerült megszereznem az engedélyt. Pedig csak négy métert akarok hozzáépíteni, nem városi parkot.

Ekkor női hang szólalt meg a házból:

– Sid, ki van itt?

IPM 1979 – ED MCBAIN –

CARELLA KIRÁNDUL 31 – Semmi – felelte Courtenoy ingerülten. – Senki. Ne törődj vele,

Bett. – Carellára pillantott. – A feleségem. Maga nő?

– Igen, uram, nő vagyok – válaszolta Carella.

– Akkor megérti – mondta Courtenoy cinkosan. – De hadd hallom a kérdéseit.

– Láttá valaha ezt? – kérdezte Carella.

Átnyújtotta Courtenoynak az egyik csekk fénymásolatát. A férfi futó pillantást vetett rá, majd visszaadta.

– Természetesen.

– Megmagyarázná ezt nekünk, Mr. Courtenoy?

– Mit kellene magyaráznom?

– Azt, hogy miért küldött magának Claudia Davis egy százhusz dolláros csekket.

– Ellenszolgáltatás fejében – vágta rá Courtenoy habozás nélkül.

– Vagy úgy, ellenszolgáltatás? – szólt közbe Meyer. – És miért, Mr. Courtenoy? Egy kis dajkameséért?

– Micsoda? Miről beszélnek maguk?

– Miért járt magának ellenszolgáltatás?

– Amiért kiesett három munkanapom. Miért, maguk mire gondoltak? Hogy megvesztegetett? Ugye, ezt gondolták?

– Mr. Courtenoy...

– Három munkanapot veszítettem amiatt a rohadt tárgyalás miatt! Ott kellett maradnom Triangle Lake-ben hétfőn, kedden egész nap és szerdán még meg kellett várnom az esküdszék ítéletét. Kőműves vagyok. Nekem öt dolcsi az órabéreim, napi nyolc órát

IPM 1979 – ED MCBAIN –

CARELLA KIRÁNDUL 32 dolgozom. És kiesett három napom. Miss Davis pedig volt olyan

kedves, és küldött nekem egy százhusz dolláros csekket. Elárulnák, mire akarnak kilyukadni tulajdonképpen?

– Ismerte Miss Davist, mielőtt Triangle Lake-ben találkoztak volna?

– Soha életemben nem láttam. De miért faggatnak? Nem vagyunk a bíróságon!

A házból újra megszólalt az éles női hang.

– Sidney! Kivel beszélsz?

– Nincs semmi baj. Hagyj békén, kérlek!

Sértődött csendbe burkolózott a faház. Nagy sokára megszólalt Courtenoy:

– Befejezték?

– Csak egy pillanatra még, Mr. Courtenoy. Szeretnék, ha elmondaná, mit látott a tónál azon a napon.

– Minek, az istenért? Olvassák el a tárgyalási jegyzőkönyvet, ha annyira érdekli magukat. Nekem dolgoznom kell.

– A munka megvárja, Mr. Courtenoy.

– Na persze. Ha nem, hát nem. Maguknak smafu az én munkám.

– Mr. Courtenoy, nem szeretnék visszazötyögni a városba, hogy elfogatóparanccsal térjünk vissza ide.

– Elfogatóparanccsal? Miért? Mit követtem el maguk szerint?

– Sidney, ne hívjam ki a rendőrséget? – sipítozta az asszony a

házból.

– Hallgass már, az isten áldjon meg – kiáltott vissza Courtenoy.

– A rendőrséget, jó vicc. – Aztán megint a detektívekhez fordult. –

IPM 1979 – ED MCBAIN –

CARELLA KIRÁNDUL 33 Mit akarnak tőlem? Én becsületes kőműves vagyok. Láttam, amikor

egy vadidegen lány a vízbe fulladt. Tőviről hegyire elmondtam, mit láttam. Ez talán büntetendő cselekmény?

– Korántsem, olyannyira nem, hogy szívesen vennénk, ha elmondaná még egyszer, Mr. Courtenoy. Mondja el pontosan, mit látott azon a napon a tónál.

– A lány kint csónakázott a vízen – kezdte megadóan Courtenoy.

– Én horgásztam. Az unokatestvére a parton maradt. A lány meg kiesett a csónakból.

– Josie Thompson?

– Igen, Josie Thompson, vagy hogy hívták.

– Egyedül ült a csónakban?

– Igen, egyedül volt a csónakban.

– Folytassa.

– Az a másik lány, Miss Davis, felsikoltott, berohant a vízbe, és úszni kezdett a csónak felé. Elkésett. Mire odaért, már sima volt a víz. Pedig Miss Davis megtett mindent. Lemerült és úszott, aztán újra lemerült, de már késő volt. Amikor később visszafelé úszott, azt hittem, ő is odavész. Lesüllyedt a víz alá, én meg vártam – no, gondoltam, ennek is befellegzett. Aztán egyszer csak felbukkant a vízen egy sárga folt. Akkor már tudtam, hogy nincs semmi baj.

– Maga miért nem ugrott be a vízbe, és miért nem segített neki?

– Nem tudok úszni.

– Az más! Folytassa.

– Miss Davis kimászott a vízből. Kimerült volt és hisztérikus. Igyekeztem lecsillapítani, de ő egyre csak sikoltozott és sírt, úgyhogy nem volt értelme erőltetni. Elvonszoltam a kocsijához, és elkértem a kulcsait. Először úgy tűnt, fogalma sincs, miről beszélek. „A

IPM 1979 – ED MCBAIN –

CARELLA KIRÁNDUL 34 kulcsokat!”, mondtam neki, de csak bámult rám. „A kocsi kulcsait

kérem”, kiáltottam. „A slusszkulcsot!” Végre benyúlt a táskájába, és ideadta a kulcsokat.

– Folytassa.

– Bevittem a városba. A rendőrségen én válaszoltam helyette; nem tudott beszélni, csak motyogott, sikoltozott, sírt. Még nézni is szörnyű volt. Sosem láttam még nőt ennyire kiborulva. Két álló napon át nem sikerült három összefüggő szót kipróbálni belőle. De aztán magához tért. Megmondta a nevét, elmondta a rendőröknek, amit előző nap én is elmondtam nekik, és elmondta, hogy az a halott lány az unokanővére, Josie Thompson. Átkutatták a tavat, és kihalásztak a holttestét. Kár. Igazán kár érte. Egy ilyen szép, fiatal lány.

– Mi volt a halott lányon?

– Pamutruha. Meg teniszcipő. Vagy szandál... Azt hiszem. Volt még rajta egy vékony, rövid pulcsi is. Illetve mellény.

– Ékszerek?

– Nem, azt hiszem, ékszerszalagot nem viselt.

– Retikülje volt?

– Az nem, a retikülje a kocsiban maradt, Miss Davis táskájával együtt.

– És Claudia Davis miben volt?

– Mikor? Amikor az unokatestvére a vízbe fulladt? Vagy akkor, amikor kihúzták a tóból?

– Claudia Davis ott volt, amikor az unokatestvére holttestét kihúzták a tóból?

– Persze. Ő azonosította a holttestet.

IPM 1979 – ED MCBAIN –

CARELLA KIRÁNDUL 35 – Rendben, erre még visszatérünk. Most legyen szíves azt

megmondani, Mr. Courtenoy: milyen ruhát viselt a lány, amikor a szerencsétlenség történt?

– Úgy emlékszem, szoknya volt rajta és blúz. A hajában szalag. Teniszcipőt viselt. De erre nem esküdnék meg.

– Milyen színű volt a blúz? Sárga?

– Nem, kék.

– Az előbb sárgát mondott.

– Nem, kéket. Nem mondtam sárgát.

Carella arca elkomorodott.

– Az az érzésem, hogy az imént sárgát mondott. – Vállat vont.

– Na jó, mi történt a tárgyalás után?

– Semmi különös. Miss Davis megköszönte a szívességemet, és azt mondta, küld majd egy csekket, hogy kárpótoljon a kiesett időmért. Először szabadkoztam, de aztán azt mondtam magamban: az ördög vigye el, dolgozó ember vagyok, és a pénz nem hever az utcán. Megadtam a címemet. Gondoltam, ennyit megengedhetek magamnak. Elvégre van egy Cadillacje, még fel is fogadott valami fickót, hogy vigye vissza a városba.

– Hát nem egyedül ment vissza?

– Hisz még alig tért magához. Láttam már maga közelről, hogyan hal meg egy ember?

– Láttam – mondta Carella.

Courtenoy felesége kiáltott ki a házból:

– Sidney, mondd meg azoknak a pasasoknak, hogy tűnjenek el a házunk környékéről.

IPM 1979 – ED MCBAIN –

CARELLA KIRÁNDUL 36 – Hallották, mit mondott – szólt Courtenoy, és végre teljesen fölhúzta a garázsajtót.

*

A hétfő reggel igazából nem is az új hét kezdetét jelzi, inkább ott fityeg az előző hét végén. Senki sem szereti, nem kell ahhoz eső, sem borús ég, hogy utálja az ember. Lehet az akár egy augusztus eleji derűs, napfényes reggel is, kezdődhet hét órakor egy garázs előtti kihallgatással és halad ványosan romolhat fél tízig. Ezen a hétfő reggelen, fél tíz órakor Steve Carella nyomozó a kétségbeesés határán állott, és mint minden épeszű ember, ő is a hétfőt okolta érte. Gondosan átböngészte azt a halom csekket – összesen huszonötöt –, amit Claudia Davis állított ki július folyamán, valami nyomot keresett, amiből kibogozhatná a lány halálának titkát. Oly figyelmesen tanulmányozta a csekket, mint nyomdász a friss szedést.

„Nézem ezeket a csekket, életét látom. Mintha egy naplót olvasnék” – gondolta magában Carella, s az az érzése támadt, hogy e két mondat majdan bekerül a híres utolsó szavak gyűjteményébe. Bár az igazat megvallva – fűzte tovább a gondolatot Carella –, ha ez volt Claudia Davis naplója, fölöttébb unalmas olvasmány, nem valószínű; hogy valaha is egy bestsellerlista élére kerül.

A csekkék zömmel ruhaüzletek és áruházak nevére szóltak.

Claudia – akárcsak a legtöbb fiatal nő – szemmel láthatóan szeretett vásárolni, és mert csekkfüzettel rendelkezett, kedvére költekezhett. A csekkeken szereplő üzletek a lány választékos ízléséről tanúskodtak. Claudia csupán júniusban a következőket vásárolta: három csipkehálóing, két divatos minikombiné, egy selyem esőkabát, egy karóra, négy, különböző színű bugyi, két pár sportcipő, egy napszemüveg, négy bikini, nyolc ruha, két szoknya, két kasmír pulóver, fél tucat füzetes regény, egy nagy üveg aszpirin, két fiola dramamin, hat bőrönd, négy csomag vatta. A legdrágább holmi, amit vásárolt, egy ötszáz dolláros estélyi ruha volt. Akadtak még fodrásznak és cipésznek, virágüzletnek és cukrászdának szóló csekkék is, és három, személyre szóló csekk, egyelőre homályos

IPM 1979 – ED MCBAIN –

CARELLA KIRÁNDUL 37 rendeltetéssel. Az egyik csekk George Baudeck, a másik David Oblinsky, a harmadik Martha Fedelson nevére szólt.

Az irodában valaki elővette a telefonkönyvet, és megtalálta a három közül két címet. A harmadik személy, Oblinsky száma nem szerepelt a telefonkönyvben, de a felügyelővel való félórás huzakodás után az ő címét is sikerült megkapni.

A teljes lista, a csekkekkel együtt ott hevert most Carella asztalán. Tudta, hogy ezeket a neveket kellene most sorra vizsgálnia, de valami más is motoszkált a fejében.

– Miért hazudott Courtenoy nekem és Meyernek? – kérdezte Cotton Hawestól. – Miért hazudott egy olyan jelentéktelen részletkérdésben, hogy mit viselt Claudia Davis azon a napon, amikor Josie a vízbe fulladt?

– Hogyhogy hazudott?

– Először azt állította, hogy a lány sárga blúzban volt, látta, amikor egy sárga folt bukkan föl a vízen. Később meg azt bizonygatta, kék foltot látott a vízen. Mit gondolsz, Cotton, miért?

– Nem tudom.

– És ha ebben hazudott, miért ne lehetett volna minden szava hazugság? Vagy te talán elképzelhetetlennek tartod, hogy Courtenoy és Claudia kettesben eltették láb alól a kis Josie-t?

– Nem tudom – mondta ismét Cotton.

– És honnan van a húsz darab ezres, Cotton?

– Lehet, hogy az osztalékokból gyűlt össze.

– Lehet. De akkor miért nem íratta a csekkszámlijára? Ez készpénz volt, Cotton, készpénz. Még hozzá nem kevés. Húszezer dolcsi nem hever minden utcasarkon.

– Nem bizony.

– Mit gondolsz, Cotton, kitől kaphat az ember húszezer dollárt?

IPM 1979 – ED MCBAIN –

CARELLA KIRÁNDUL 38 – Na, kitől?

– Hát a biztosítótól. Ha meghal valaki. – Carella kisebb hatásszünetet tartott, de nem sikerült döbbszerű elképedést kiváltania Cottonból. – Felhívok egy-két biztosítóintézetet. Valahonnan csak származik az a pénz!

A hatodik hívásra megtalálta, akit keresett. A vonal túlsó végén Jeremiah Dodd, a Security biztosító fiókvezetője beszélt. Josie Thompson nevét rögtön ismerősnek találta.

– Igen – jelentette ki –, ezt az igényt júliusban elégítettük ki.

– Ki nyújtotta be az igényt, Mr. Dodd?

– Természetesen a kedvezményezett, akinek a nevére a biztosítás szólt. Egy kis türelmet kérek, máris hozom a papírokat. Carella türelmetlenül várt. A biztosítóból fojtott hangok szüremlettek át a vonal végéről: női kuncogás, beszédfoszlányok. „Ezek bizony vigan vannak” – gondolta Carella irigykedve. Nem telt bele egy perc, és Dodd fiókvezető visszajött a telefonhoz.

– Megvan – mondta. – Josephine Thompson az unokahúga, Miss Claudia javára kötött biztosítást nálunk. Emlékszem már. A két lány kölcsönösen biztosította egymást.

– Ezt hogy érti, Mr. Dodd?

– Az unokatestvérek – magyarázta Dodd – két életbiztosítást kötöttek. Az egyiket Miss Davis, a másikat Miss Thompson nevére. Mégpedig úgy, hogy a biztosításokat kölcsönösen egymás javára kötötték.

– Úgy érti, hogy Miss Davis kötvénye Miss Thompson nevére szólt és fordítva?

– Pontosan.

– Mekkora biztosítási összegekről volt szó?

– Meglehetősen alacsony összegekről.

– Mennyire alacsonyak?

IPM 1979 – ED MCBAIN –

CARELLA KIRÁNDUL 39 – Ha jól emlékszem, a két kötvény tizenkétezer-ötszáz dolláros volt. Egy pillanat, mindjárt megnézem. Igen, tizenkétezer-ötszáz dollár.

– És Miss Davis az unokanővére halála után kérte a biztosítási

összeg kifizetését. Igaz?

– Úgy van. Itt vannak előttem az iratok. Josephine Thompson június 4-én, Triangle Lake-ben a vízbe fulladt. Claudia Davis beküldte nekünk a biztosítási kötvényt, a halotti bizonyítványt és az esküdszék ítéletét.

– Önök pedig fizettek?

– Természetesen, hiszen teljesen jogos igény volt. Azonnal hozzá is fogtunk az ügy elintézéséhez, hiszen semmiféle gátló körülmény nem merült föl.

– Nem is küldtek senkit Triangle Lake-be, hogy kivizsgálja Miss Thompson halálának körülményeit?

– De küldtünk, de ez csak afféle rutinellenőrzés volt Intézetünk számára jogilag elégséges az esküdszék ítélete, Mr. Carella.

– Mikor fizettek Miss Datvisnek?

– Július elsején.

– Küldtek neki egy tizenkétezer-ötszáz dolláros csekket, így van?

– Nem, uraim.

– De hiszen az imént azt mondta, hogy...

– Az igaz, hogy a kötvényen tizenkétezer-ötszáz dollár szerepelt, de a biztosítási szerződés egy kettős térítésről szóló záradékot is tartalmazott tragikus halál esetére. És mivel Josephine Thompson halálát váratlan és tragikus véletlen okozta, kénytelenek voltunk kifizetni a teljes összegű térítést. Vagyis a csekk tehát, amelyet július elsején postáztunk Claudia Davis címére, huszonötezer dollárról szólt.

IPM 1979 – ED MCBAIN –

CARELLA KIRÁNDUL 40 *

Július elsején egy huszonötezer dolláros csekket küldtek Claudia Davisnek: valószínűleg a július negyedik nemzeti ünnep után kapta meg, beváltatta valakivel, majd a pénzt bevitte a Seabord bankba, ahol szélet bérelt. A teljes betétösszeg a Seabord banknál 20 000 dollárt tett ki, míg a csekk 25 000 dollárról szólt – hová lett hát a fennmaradó ötezer? És ki váltotta be Claudia Davis csekkjét?

Mr. Dodd, a Security fiókvezetője elmagyarázta Carellának a társaság kissé bonyolult könyvelési rendszerét. A csekk kiegyenlítés után néhány napig a fiókirodában maradt, míg likvidálták az ügyletet, majd felküldtek Chicagóba, a központi irodába, ott maradt néhány hétig – arra az időre, amíg a főbb tételeket elszámolják.

Ezután a csekket elküldik San Franciscóba, egy könyvvizsgáló cégnek. Dodd véleménye szerint az érvénytelenített csekket már elküldték a könyvszakértőnek; megígérte, hogy azonnal utánanéző.

Carella kérte, hogy siessen vele. Alighanem valaki beváltotta Claudia csekkjét és leföldrözte a névérték egyötödét. Claudia nem személyesen vitte be a csekket a Seabord bankba, hanem beküldte valakivel. A lánynak ezek szerint volt valami rejtegetnivalója. Nyilván nem akarta, hogy kifaggassák a biztosítótársaság csekkjéről, a kötvényről, a kettős térítésről szóló záradékról, a véletlen balesetekről és legfőképpen Josie-ről, az unokanővéréről. Pedig a csekk tökéletesen rendben volt. Claudia mégis valaki mással váltatta be, és csak ezután nyitott új folyószámlát. Vajon miért?

Sok ilyen „miért” fordul elő a rendőrök munkájában. A nyolcvanhetes körzet hekusai szívesebben ültek volna a fenekükön, gintonikot kortyolgatva, de hát ott volt a több tucatnyi „miért”, így hát vették a kalapjukat, fölcsatolták a pisztolytáskájukat és rendre elindultak az „azért”-ek nyomába.

Cotton Hawes módszeresen kihallgatta annak a háznak a lakóit, amelyben Claudia Davist meggyilkolták. Mindnek olyan biztos alibije volt, akár egy arab öszvérhajcsár ökle. Hawes – mit tehetett egyebet –, Carellának írott jelentésében kifejtette, hogy nem a ház lakói között kell keresni a gyilkosság tettesét. Ők minden gyanún felül állnak.

IPM 1979 – ED MCBAIN –

CARELLA KIRÁNDUL 41 Közben Meyer a nyolcvanhetes körzet vagányait próbálta szóra

bírni. A körzetben, de a városban mindenütt jócskán akadtak orgazdák, akik bizonyos százalék fejében a nap bármely órájában szívesen vásároltak készpénzért lopott holmit. Valaki beváltotta Claudia huszonötezer dolláros csekkjét, amiből ötezret megtartott magának. Miért ne lehetett volna az a valaki épp egy orgazda? Meyer meghagyta az alvilági mákvirágoknak, hogy szimatoljanak a Security biztosító csekkje után. De a vagányok nem jártak eredménnyel. Sam Grossman hadnagy, néhány laboránsával újra átvizsgálta a lakást, ahol a gyilkosság történt. Aztán még egyszer. Majd újra. Megállapította, hogy az ajtózár kallantyúja automatikusan zár, ha becsapják az ajtót. Akárki ölte is meg Claudia Davist, elég volt, ha távozáskor egyszerűen beteszi maga után az ajtót. Grossman arra is kitért jelentésében, hogy Claudia ágya érintetlen maradt a gyilkosság éjszakáján. A hálósobában álló nagy fotel mellett egy pár cipőt találtak, a karfán pedig egy nyitott könyv hevert. Grossman feltevése szerint Claudia olvasás közben elaludt, majd felébredt, átment valamiért a másik helyiségbe. És ott várta őt a gyilkos halál. Hogy ki lehetett a gyilkos, arra nézve Grossman semmi adattal nem tudott szolgálni. Steve Carella újra és újra végigolvasta a jelentéseket és egyre ingerültebb lett. Kínózta a hőség, no meg a körzet mindennapos életének rutin-eseményei: betörés, rablótámadás, szurkálás, testi sértés. Csörögtek a telefonok, rendőrök gépeltek hárompéldányos jelentéseket, zaklatott beszédű állampolgárok állítottak be a körzeti kapitányságra, hogy piszlicsaré ügyekben bepanaszolják szomszédaikat. A felbolydult méhkast már régóta megszokta Carella, s most – mint mindig – a legkevésbé sikeres eset foglalkoztatta; a hadnagy úgy érezte: Claudia Davis ügye óriás szálkává duzzadt, s mélyen befúródott a bőre alá. „Szakmát kéne változtatni, talán még nem késő” – gondolta Carella napjában többször is. És míg ezen töprengett, rábukkant a George Baudeck, a David Oblinsky és a Martha Pedelson nevére kiállított csekkek nyomára.

*

Volt Carellának egy fiatal kollégája, Bert Kling. A Claudia Davisügyhöz – szerencséjére – semmi nem fűzte. Igaz, a többihez sem

IPM 1979 – ED MCBAIN –

CARELLA KIRÁNDUL 42 nagyon. Klingnek az volt a tántoríthatatlan álláspontja, hogy a

körzetben annyi minden történik huszonnégy óra leforgása alatt, hogy az ember, ha egész nap talpal, akkor sem tudja földolgozni még a tizedét sem. Kling a buzgalom hiábavalóságáról szóló elméletét viszont készséggel kifejtette bárkinek, ezért inkább nem ártotta bele magát a mások ügyeibe. Épp elég gondja volt így is. Például a szakmai továbbképzés. Szerda reggel Bert Kling neve megjelent az oktatási hirdetőtáblán.

A szakmai tanfolyamokat a High Street-i főkapitányság körzetében tartották, egy tornateremben. Hetenként négyszer – hétfőtől csütörtökig. A továbbképzés azt a célt szolgálta, hogy a város nyomozói megismerjék a bűnözők típusait, mégpedig ama elv alapján, hogy a bűnözés örökös hivatás, a bűnöző élete végéig bűnöző marad. Nem árt tehát megismerni az ellenfelet, hátha szembetalálkozunk vele az utcán. Ha a nyomozó időben felismeri a gonosztevőt – fejtegették az előadók –, elősegíti az ügy sikerét, sőt megmentheti a rendőr életét is. Belátható tehát, hogy az oktatás fölöttébb hasznos volt (a tanfolyamokon fölvonultatták az előző nap elfogott csirkefogókat is), mégsem rajongtak érte. Kéthetenként egyszer be kellett menniük a városba – rendszerint a szabadnapokon.

Ez a szerda reggeli fejtágító is a maga megszokott módján zajlott.

A nyomozók innen-onnan összeszedett székeken ücsörögtek a tornatereimben, míg az előadó fönt trónolt a dobogón. Zöld függönyökkel sötétítették el az ablakokat, csak a dobogó volt megvilágítva, és az elfogott delikvenssek elvonultak a detektívek gyülekezete előtt. Pofon egyszerű volt az egész. A rendőr, aki elfogta

a vétkeket – egyenruhában vagy civilben –, odaállt a főnök (előadó) mellé, a delikvens pedig föllépett az emelvényre. A főnök felolvasta a nevét, a városrészt, ahol letartóztatták, majd bemondott egy számot. Azt mondta például: „Jones, John, Riverhead, három.” Ez a „három” azt jelentette, hogy aznap ez volt a harmadik őrizetbevétel a Riverheadben. A tanfolyamon csak bünesetet és bizonyos kihágásokat demonstráltak, így a közreműködők listája napról napra zsugorodott. A főnök az ügy száma után felolvasta a vádat, majd hozzátette: „Szöveg van”; vagy: „Szöveg nincs” – ily módon tudatva

IPM 1979 – ED MCBAIN –

CARELLA KIRÁNDUL 43 a hallgatósággal, hogy mondott-e valamit a bűnöző, amikor lefűlelték, vagy nem szólt egy árva kukkot sem.

Ha „volt szöveg”, akkor a főnök viszonylag általános témákra korlátozta a kérdéseit, nehogy a gyanúsított ellentmondásba keveredjen az első, rendszerint inkrimináló kijelentésével. Ha viszont a bűnözőnek elfogásakor nem volt érdemleges mondanivalója, akkor a felügyelő itt, a tanfolyamon beleadott apait, anyait. Előásta és előzőleg alaposan áttanulmányozta az összes hozzáférhető rendőrségi jegyzőkönyvet, amelyet valaha is készítettek az illetővel, aki most ott állt riadtan, vakító fényben. Csak a dörzsölt vagányok tudták, mire megy ki a játék, és hogy egy szóval sem kell válaszolniuk a feltett kérdésekre.

Klinget most már halálosan untatta a tanfolyam. Olyan érzése volt, mintha ezredszer nézne végig egy jól ismert kabaréelőadást. Nagy ritkán felvillant egy-egy jó poén, de egészét tekintve fásult rutinelőadás volt ez is. Amikor a nyolcadik letartóztatott vonult fel a pódiumra, és a főnök vallatóra fogta, Kling szép csöndben elszunyókált. A mellette ülő nyomozó gyöngéden oldalba bökte.

– ...Reynolds, Ralph – darálta épp a főnök –, Isola, négy. Betörés közben fogták el egy lakásban az Északi Harmadik utcában. Szöveg nincs. Halljuk, mi mondanivalód van a számunkra, kedves Ralph?

– Mit mondhatnék?

– Gyakran művelsz ilyesmit?

– Milyesmit?

– Betörést.

– Nem vagyok betörő – jelentette ki Reynolds.

– Na lássuk csak. – folytatta a főnök, és elővett egy kézzel írt kutyanyelvet. – Reynolds, Ralph. 1948-ban letartóztatták betörésért, de a sértett visszavonta a feljelentést, arra hivatkozva, hogy tévedett a szembesítésnél. 1952-ben újra letartóztatták

IPM 1979 – ED MCBAIN –

CARELLA KIRÁNDUL 44 betörésért, amit ezúttal rábizonyítottak és tíz évre elítélték;

büntetését Castlevewban töltötte, ötvennyolcban, jó magaviseletéért feltételesen szabadlábra helyezték. Visszatértél a szakmához, igaz-e, Ralph?

– Nem én, dehogy is. Amióta kint vagyok, nem követtem el semmit.

– Akkor mit kerestél abban a lakásban éjnek éjadján?

– Egy kicsit be voltam csiecsentve. Úgy látszik, eltévesztettem a házzszámot.

– Ezt hogy érted?

– Azt hittem, hogy az én lakásom.

– Hol is laksz, Ralph fiacskám?

– Én?

– Igen, te. Szóval hol, Ralph?

– A Déli ötödik utcában.

– Érdekes. Az a lakás, ahol a múlt éjszaka jártál, az Északi Harmadik utcában van. Úgy látszik, tényleg alaposan beszerezted, hogy ilyen messzire keveredtél.

– Igen, elég részeg voltam.

– Az a nő, a lakás tulajdonosa, azt állítja, hogy megütötted, amikor felébredt. Igaz ez, Ralph?

- Én nem ütöttem meg senkit! A szentségit!
- Pedig az asszony ezt állítja, Ralph.
- Hiába.
- Az orvosi láttelelet szerint valaki állon vágta. Ehhez mit szólsz?
- Meglehet.

IPM 1979 - ED MCBAIN -

CARELLA KIRÁNDUL 45 - Hát akkor megütötted vagy sem? Felelj! Igen vagy nem?

- Hát... talán amikor elkezdett kiabálni... Egy kicsit ideges lettem. Értsék meg, ideges lettem, mert azt hittem, hogy a saját lakásomban vagyok, és nem értettem, hogy kerül oda az a nő.
- Ralph fiacskáim: mi lenne, ha szépen kipakolnál? Te betörtél abba a lakásba.
- Nem. Tévedésből kerültem oda.
- És hogy jutottál be?
- Nyitva volt az ajtó.
- Éjszaka? Nyitva volt az ajtó?
- Igen.
- Mondd csak, nem szedted szét véletlenül az ajtózárat?
- Miért szedtem volna? Azt hittem, a saját lakásom.
- Ralph, mihez kellett neked a betörőszerszámok?
- Nekem? Betörőszerszámok? Azok nem is betörőszerszámok!
- Akkor kicsodák? Üvegágó meg fészítővaskészlet, lyukasztóvas, fűrő, hidegvágó, három tekercs ragasztószalag, meg lakatosszerszámok. Ilyesfélét már láttunk betöréseknél...
- Én ács vagyok.
- Persze, Ralph fiacskáim, ács vagy. - A főnök most hosszabb hatásszünetet tartott; mindenki érezte: most jön ki a farbával. - Átkutattuk a lakásodat, Ralph, és találtunk egy pár fölöttébb érdekes apróságot. - Újabb szünet. - Mindig tartasz otthon tizenhat karórát, négy írógépet, tizenkét karkötőt, nyolc gyűrűt, két nercgallért és három ezüst étkészletet?
- Műgyűjtő vagyok, szeretem a szépet.

IPM 1979 - ED MCBAIN -

CARELLA KIRÁNDUL 46 - Meg a másét. De találtunk még nálad száz dollárt és egy

- kazalnyi francia frankot. Akik számolják, húszezernél tartanak, de még nem fejezték be. Honnan szerezted ezeket a pénzeket?
- Melyiket?
- Válaszd ki magad, melyikről akarsz elszámolni.
- Hát, az amerikai dohányt... azt lóversenyen nyertem. A másikat meg egy francia hapsitól kaptam, tartozott nekem egy kis arannyal, de frankban fizette meg az árát. Ez minden.
- Éppen most ellenőrizzük a lopott tárgyak listáját, Ralph.
- Hát csak ellenőrizzék! - üvöltött fel Reynolds váratlanul, dühösen. - Mi a fészkes fenét akarnak tőlem? Dolgozzanak meg azért a rohadt fizetésükért! Azt szeretnék, ha mindent tálcán hoznának maguk elé! Mindent elmondtam már, amit...
- Vezessék el - vágta el a szóáradatot a főnök. - A következő Blake, Donald, Bethtown, kettő. Erőszakos nemi közöszlésre irányuló kísérlet. Szöveg nincs ...

IPM 1979 - ED MCBAIN -

CARELLA KIRÁNDUL 46 - Meg a másét. De találtunk még nálad száz dollárt és egy kazalnyi francia frankot. Akik számolják, húszezernél tartanak, de még nem fejezték be. Honnan szerezted ezeket a pénzeket?

- Melyiket?
- Válaszd ki magad, melyikről akarsz elszámolni.
- Hát, az amerikai dohányt... azt lóversenyen nyertem. A másikat meg egy francia hapsitól kaptam, tartozott nekem egy kis arannyal, de frankban fizette meg az árát. Ez minden.
- Éppen most ellenőrizzük a lopott tárgyak listáját, Ralph.
- Hát csak ellenőrizzék! - üvöltött fel Reynolds váratlanul, dühösen. - Mi a fészkes fenét akarnak tőlem? Dolgozzanak meg azért a rohadt fizetésükért! Azt szeretnék, ha mindent tálcán hoznának maguk elé! Mindent elmondtam már, amit...
- Vezessék el - vágta el a szóáradatot a főnök. - A következő Blake, Donald, Bethtown, kettő. Erőszakos nemi közöszlésre irányuló kísérlet. Szöveg nincs ...
- Bert Kling kényelmesen elfészkelte magát a széken, és újra elszunyókált.

*

A 018. számú csekk George Baudeck nevére szólt. Kis összegű csekk volt, ötdolláros. Carella nem tulajdonított túl nagy fontosságot neki, de mivel a három ellenőrizetlen csekk egyike volt, elhatározta, hogy utánanéző.

Mint kiderült, Baudeck fényképész. Kis műterme volt Isolán, pontosan a járásbíróság épületével szemben. Cégtábla hirdette az ablakban, hogy a mester fényképeket készít jogosítványhoz, vadászjegyhez, útlevelhez, taxibérleti és fegyverviselési engedélyhez, meg mindenféle egyéb igazolványokhoz. A tényérnyi műterem zsúfolt volt. Baudeck úgy mozgott, mint egy víziló az akváriumban. Hatalmas termetű fickó volt, sűrű, durva szálú, fekete hajjal, és csak úgy áradt belőle az előhívó szaga.

IPM 1979 - ED MCBAIN -

CARELLA KIRÁNDUL 47 - Ki emlékszik már ilyen apróságokra? - kérdezte. - Milliós ember fordul itt meg. Ki készpénzzel fizet, ki csekkkel, csúnyák, szépek, kövérek, soványak, de az én képeimen mind egyformák.

Rondák. Mintha csak maguknak fényképezném őket. Maga még sose látott ilyen igazolványképeket? Uram, ezek mind úgy néznek ki, mintha a bűnügyi nyilvántartásból léptek volna elő. Ugyan ki „emlékezne arra a... hogy is hívják? Ja, igen, Claudia Davis. Egy arc a sok közül. És egy újabb fénykép a bűnözők albumába. Miért?

Hamis a csekk, vagy mi?

- Nem, a csekk rendben van.

- Akkor mi a hézag?

- Nincs hézag - nyugtatta meg Carella. - Kösz. Nagyot sóhajtván kilépett az augusztusi hőségbe. A napfényben fehérnek és gótikusnak látszott a járásbíróóság épülete az utca túlsó oldalán. Carella a zsebkendőjével megtörülte a homlokát. „Egy arc a sok közül”...

A hadnagy átvágott az úttesten, és belépett a járásbíróóság épületébe. A magas, boltíves folyosókon jóleső hűvösség áradt. Carella elolvasta az eligazító táblát, aztán először a gépjármű osztályra ment. Megkérdezte a tisztviselőt, adott-e be egy Claudia Davis nevű illető olyan kérvényt, amelyhez fényképet kell mellékelni.

- Csak a jogosítványhoz kell fénykép - mondta a tisztviselő. -

Mindjárt utánanézek. Foglaljon helyet, mindjárt jövök.

Carella leült és megnézte az óráját. „Meg kellene már ebédelni...”

A tisztviselő hamar visszajött:

- Van itt egy Claudia Davis nevezetű - mondta -, de annak már van papírja, és nem kért újat.

- Milyen papírja van?

- Jogosítványa.

- Mikor jár le?

IPM 1979 - ED MCBAIN -

CARELLA KIRÁNDUL 48 - Jövő szeptemberben.

- És nem is adott be olyan kérvényt ide, amihez fénykép szükséges?

- Nem.

- Köszönöm. Ez minden - mondta Carella, és elbúcsúzott a tisztviselőtől.

„Nem valószínű, hogy Claudia Davis taxit akart volna üzemeltetni” - gondolta már kint a folyosón a „Taxibérleti ügyek” feliratú ajtó előtt, és továbbhaladt. Fölment a lépcsőn, benyitott a fegyverviselési engedély osztályra. Fiatal, készséges tisztviselő fogadta. Átböngészte a névjegyzékeket, majd kijelentette, hogy Claudia Davis néven senki sem kért sem fegyvertartási, sem fegyverviselési engedélyt. Carella megint lement az eligazító táblához, mert elfelejtette, merre van az útlevélosztály. Iszonyúan éhes volt már. Azon töprengett, vajon most menjen-e ebédelni, és ebéd után jöjjön vissza, vagy pedig még elintézi, ami még hátravan, és ezzel letudja a járásbíróóságot. Az utóbbi megoldás mellett döntött. Az útlevélosztályon tolóablak mögött egy öreg, sovány emberke ült, régimódi zöld szemellenzővel a homlokán. Carella röviden előadta óhaját, az öreg hátrament átlapozta az aktákat, majd kisvártatva visszacsoszogott az ablakhoz.

- Megvan - jelentette ki.

- Mi van meg?

- Beadta. Claudia Davis. Útlevélkérelmet adott be.

- Mikor?

- Július huszadikán - olvasta le az öreg a kezében tartott papírról.

- Meg is kapta az útlevelet?

- Mi nem utasítottuk el a kérelmét. De az útleveleket nem itt állítják ki. A kérelmeket Washingtonba továbbítjuk.

IPM 1979 - ED MCBAIN -

CARELLA KIRÁNDUL 49 – De maguk elfogadták a kérelmét?

– Természetesen, hiszen alakilag teljesen rendben volt, egyetlen melléklet sem hiányzott.

– Mit kell beadni egy útlevélkérelemhez?

– Két fénykép, bármilyen okmány, amivel a személyazonosságát igazolja, a kitöltött kérdőív meg az illeték.

– Mivel igazolta Claudia Davis a személyazonosságát?

– A születési bizonyítványával.

– Hol született?

– Kaliforniában.

– Készpénzben fizette be az illetéket?

– Igen.

– Nem csekkel?

– Nem. Emlékszem, éppen ki akarta állítani a csekket, de kiszáradt a golyóstolla. Ezért készpénzben fizetett. Elvégre nem olyan nagy összegről volt szó.

– Hát persze. Köszönöm.

– Nincs mit – felelte az öregúr és visszatotyogott az aktáihoz, hogy helyére rakja az iratokat.

A 007. számú csekk július tizenkettedikén kelt és Martha Fedelson nevére szólt.

*

Miss Fedelson megigazította csíptetőjét, sebtében összeszedte apró íróasztaláról a széthányt papírokat, majd az asztalra helyezte a csekket, fölébe hajolt és újra elolvasta.

– Igen – mondta –, ez a csekk az én nevemre szól. Claudia

Davis itt az irodában állította ki. – Miss Fedelson elmosolyodott. –

IPM 1979 – ED MCBAIN –

CARELLA KIRÁNDUL 50 Ha ugyan irodának nevezhető. Egy asztal meg egy telefon. Csak

most indultam, nem lehet mindent egyszerre, igaz?

– Mióta tartja fenn ezt az utazási irodát, Miss Fedelson?

– Fél éve. Nagyon szeretem ezt a munkát.

– Intézett már korábban is utazási ügyeket Miss Davisnek?

– Nem, ez volt az első eset.

– Valaki ajánlotta önt neki?

– Nem. A telefonkönyvből vette a nevemet.

– És megbízta önt, hogy bonyolítsa az utazását?

– Igen.

– Hát a csekk? Az mire szól?

– Repülőjegyekre meg szállodai foglalókra.

– Hol vannak azok a szállodák?

– Párizsban és Dijonban. Aztán Svájcban, Lausanne-ban.

– Európába készült?

– Igen. Lausanne-ból le akart ugrani az olasz Riviérára. Én szereztem be a vonatjegyét, lefoglaltam a szállodaszobákat.

– Mikor akart elutazni?

– Szeptember elején.

– Értem. Erre kellett a hat bőrönd meg a rengeteg ruha – mormolta Carella.

Miss Fedelson csak mosolygott, láthatóan tudomást sem vett Carella szórakozott dűnnyögéséről.

– Milyen benyomást tett önre Miss Davis?

– Nem is tudom, mindössze egyszer járt itt. Alig emlékszem rá.

– Miss Fedelson eltűnődött, majd részletezni kezdte, mennyire nem emlékszik. – Tulajdonképpen szép lenne, ha kicsit adna magára.

IPM 1979 – ED MCBAIN –

CARELLA KIRÁNDUL 51 Rövidre nyírt, barna haja volt, és olyan... hogy is mondjam csak...

döbönt arckifejezése. Le sem vette a napszemüvegét, míg velem tárgyalt. Félénk volt, igen, félénk – ez a legjobb kifejezés. – Miss Fedelson újra elmosolyodott. – Segítettem valamiben?

– Annyit mindenesetre megtudtunk, hogy külföldre készült – mondta Carella.

– Szeptember ideális utazási hónap – csicseregte Miss Fedelson.
– A nagy turistatömeg szeptemberben már otthon van.
Carella megköszönte a tájékoztatást.

*

Fogytán voltak a csekkek, megfogyatkoztak Carella ötletei is. Minden jel arra mutatott, hogy a lány bujkált és menekült, de ki elől? Mi elől? Hiszen Josie Thompson egyedül ült a csónakban. A halottszemle „tragikus véletlen folytán bekövetkezett vízbe fulladás”-t állapított meg. A biztosító elismerte Claudia igényét és olyan csekkel fizetett, amelyet a lány a világ bármely részén beválthatott. Mégis bujkált, mégis menekült. És Carella nem tudta: miért. Előszedte zsebéből a fennmaradó csekkek listáját. Claudia cipésze, egy virágüzlet, egy cukrászda. Egyik sem igazán fontos. És ott volt még egy személyre szóló csekk – száma 005., július tizenegyedik keltezéssel, összege 45 dollár 75 cent, a bemutató neve: David Oblinsky.

Carella fél háromkor megebédelt és bement a városba. Oblinskyt egy bisztróban találta, az autóbuszállomás környékén. Magas bárszéken ült és kávézott. Carellát meghívta egy kávéra, és a hadnagy elfogadta a meghívást.

– Egy csekk vezette el hozzám, igaz? – mordult fel Oblinsky. – A telefonközpont adta meg a nevem és a címem, igaz? Titkos számom van. Senkinek sem volna szabad kiadniuk!

– Kivételesen megadták, mivel rendőrségi ügyről van szó.

IPM 1979 – ED MCBAIN –

CARELLA KIRÁNDUL 52 – Persze, persze, de mi volna, ha a hekusok Marlon Brando számát kérnék? Azt hiszi, megadnák? Egy frászt. Látja, ez nem tetszik nekem.

– Mi a foglalkozása, Mr. Oblinsky? Van valami oka rá, hogy titkos száma legyen?

– Taxisofőr vagyok, és persze, hogy van rá okom. Ha tudni akarja, csak a jobb embereknek van titkos telefonszámuk.

– Igazán? – Carella elmosolyodott. – És miért adta önnek ezt a csekket Claudia Davis?

– Tudja, én itt dolgozom a városban, a taxivállalatnál. De hétvégeken meg a szabadnapomon hosszabb túrákat vállallok vidékre. A hegyekbe vagy a tengerpartra; nekem mindegy, ki hova akar menni.

– Biztosan megéri.

– Meg hát. Jól jön az a kis plusz pénz, nem szerelemből csinálom, sejtheti. – Június elején fölhevített egy ismerősöm Triangle Lake-ból, hogy van ott egy gazdag lány; sofőrt keres, aki bevinné a Cadillacjén a városba. Azt mondta, a lány harminc dolcsit ígér, ha lemegyek vonattal, és hazaviszem a kocsiján. Nem ettem meszet. Vagy negyvenötöt kapok, vagy alma. Nem igaz?

– De igaz – hagyta rá Carella.

– Persze, tudtam, hogy nyeregben vagyok. Az ismerősöm elárulta, hogy a lány próbálkozott már a helyi taxisofőrökkel is, de egyik sem állt kötélnek. Azt mondta, még beszél vele és utána felhív. Fölhevített... – Oblinsky belekortyolt a kávéjába; az ital mintha visszaadta volna a dühét. – Megéri a pénzét a telefontársaság. Senkinek sem volna szabad kiadniuk a telefonszámomat. És ha én volnék Doris Day? Panaszt fogok tenni. Írásban.

– És mi történt azután, hogy az ismerőse újra felhívta?

IPM 1979 – ED MCBAIN –

CARELLA KIRÁNDUL 53 – Hát, azt mondta, a lány hajlandó megadni a negyvenötöt, ha tudok várni júliusig, mert most épp le van égve. Gondoltam, csak nem ver át egy ilyen nagy dáma, aki Cadillackel jár. Úgy gondoltam, hitelezhetek neki arra a kis időre. De azt kikötöttem, hogy visszafelé ő fizeti a hídpénzt. Ezt általában nem szoktam kérni az utasoktól. Ez volt a hetvenöt cent. A hídpénz.

– Szóval leutazott vonattal, és Miss Davist hazaszállította a Cadillacjén, így volt?

– Így.

– A lány meg egész úton nagyon feldúlt állapotban volt, igaz?
 – Hogy feldúlt?
 – Igen, feldúlt, vagy ha akarja: idegileg kiborult, hisztizett, talán még sírt is – magyarázta Carella.
 – Nem, semmi baja nem volt.
 Carella elbizonytalanodott: – Úgy értettem, képtelen volt vezetni.
 – Ez már szentigaz. Ezért is volt szüksége rám.
 – Sok csomagja volt a lánynak?
 – Hát akadt elég. Ott voltak az ő bőröndjei, az unokatestvéréé.
 Tudja, az unokatestvére belefulladt a tóba.
 – Igen, tudom.
 – Persze engem nem azért fogadott föl, hogy segítsek cipelni a bőröndjeit, azt egy helybeli is megtehetette volna. A lánynak ennél sokkal nagyobb szüksége volt rám, mert ő maga nem tudott vezetni, uram. Carella rámeredt.
 – Ez nem igaz – mondta.
 – De igen – szívóskodott Oblinsky. – Higgycsökkentse el, a lány nem tudott vezetni. Amikor raktam be a bőröndöket a csomagtartóba, megkértem, hogy indítsa be a motort, de még erre sem volt képes.
 IPM 1979 – ED MCBAIN –
 CARELLA KIRÁNDUL 54 Idefigyeljen, nem gondolja, hogy be kéne perelnem a telefontársaságot?
 – Nem tudom – felelte Carella és felpattant a helyéről.
 Egyszerre roppant fontosnak találta a Claudia Davis fodrászának szóló csekket.

*

A fodrászszalon a Déli Huszonharmadik utcában volt, a Jefferson út környékén. A szalon bejárata előtt zöld baldachin terült a járda fölé. Rajta diszkrét, fehér betűkkel ez a felirat: „Arturo Manfredi”. A kirakati üvegplaketten megismétlődött a cégtulajdonos neve, és ugyanott tájékoztatták azokat, akik nem olvassák sem a Vogue-ot, sem a Harper's Bazaart, hogy a szalonnak két fióküzlete van, az egyik itt, Isolán, a másik „Nassauban, a Bahamákon”. Odább kisebb és szerényebb betűk tudatták, hogy a cég világhírnévnek örvend. Carella és Hawes délután fél ötkor lépett be a fodrászszalonba. A kis fogadóhelyiségben két jól fésült, ápolt kezű nő ült, karcsú lábukat keresztbe rakva. Szemmel láthatóan a sofőrjüket, a férjüket vagy a szeretőjüket várták. Kérdőn pillantottak fel a belépő nyomozókra, frissen kitépett szemöldökük könnyed felvonásával jelezték enyhe csalódásukat, majd újra a divatlapokba mélyedtek.
 Carelláék odaléptek az asztalhoz, egy szőke tünemény színe elé.
 – Miben állhatok az urak rendelkezésére? – kérdezte barátságos mosollyal a szőkeség.

Carella elővette a jelvényét. A lány figyelmesen elolvasta a fémlapra írt szöveget, ráérősen szemügyre vette a műanyag tokba bújtatott igazolványképet is, majd hűvösen, higgadtan így szólt:

– Értem. Miben lehetek segítségükre?

– Az érdekelne bennünket, vajon tud-e mondani valamit arról a lányról, aki ezt a csekket kiállította.

Carella a zakója zsebéből elővette a csekk fénymásolatát és letette a szőke lány elé az asztalra.

IPM 1979 – ED MCBAIN –

CARELLA KIRÁNDUL 55 – Claudia Davis – olvasta fennhangon a lány. – Ezt a nevet nem

ismerem. Nem tartozik a törzsvendégeink közé.

– Mégis kiállított egy csekket a szalonjuk nevére – folytatta Carella. – Július hetedikén. Megnézné kérem, a bejegyzéseit, miért jött ide és ki foglalkozott vele?

– Most?! – kérdezte a lány, némiképp kizökkenve lakkozott nyugalmából.

– Igen, most.

A lány fölsóhajtott.

– Ötörk zárunk, az utolsó óra a legforgalmasabb. Bizonyára megértik. Utána talán... Esetleg, ha egy kicsit később vissza

tudnának jönni...

– Nem, nem tudnánk egy kicsit később visszajönni – vágott közbe Carella. – Mert ha egy kicsit később jönnénk vissza, akkor házkutatási parancsot is hoznánk magunkkal, esetleg egy olyan engedélyt is, amelynek birtokában lefoglalnánk a számlakönyveket, és az ilyesmi néha felbolygatja a lapok társasági rovatát, márpedig az efféle felbolydulások aligha használnának a cég világhírnevének. Hosszú nap áll mögöttünk, kisasszony, és nem akarjuk vesztegetni az időt.

– Értem. Állampolgári kötelességünk a rendőrség rendelkezésére állni, a nap bármely órájában – jelentette ki hűvösen a szőkeség. – Július hetedikét mondott?

– Igen, július hetedikét.

A szőke lány elvonult a szalon hátsó traktusába. Az ajtóban megjelent egy fekete hajú nő.

– Marie kisasszony hazament már? – kérdezte.

– Ki az a Marie kisasszony? – érdeklődött Hawes.

– Az a szőke lány, aki az új vendégeket fogadja.

IPM 1979 – ED MCBAIN –

CARELLA KIRÁNDUL 56 – Nem, nem ment még haza. Mi is órá várunk, nekünk intéz valamit.

– Irtó érdekes ez az ősz csík a hajában – jegyezte meg a fekete hajú. – Az én nevem Olga.

– Örvendek.

– Én is – felelte Olga kisasszony. – Ha visszajön a kolléganőm, kérem, mondják meg neki, hogy a harmadik emeleten elromlott egy búra.

– Megmondjuk – ígérte Hawes.

Olga kisasszony mosolyogva ellibeggett. Hawes zavartan nézegetett maga elé. Nem olyan hosszú ideig, mert kisvártatva megjelent Marie, a szőkeség, és kijelentette:

– Július hetedikén járt nálunk egy Claudia Davis nevű hölgy. Sam úr vendége volt. Óhajtanak beszélni vele?

– Igen, óhajtunk.

– Akkor kövessenek.

Kövétték. A szalon belső traktusában kétoldalt nők ültek keresztbe vetett lábakkal, fodrázskendővel a vállukon, fejük burában, legtöbbjük kezében könyv vagy magazin. Hawesnak eszébe jutott az üzenet:

– A kolléganője, Olga azt üzeni, hogy elromlott egy búra a harmadik emeleten.

– Köszönöm, majd később intézkedem – mondta Marie kisasszony.

Hawes különösen esetenek érezte magát a női szépség szentélyében – mezítláb csaknem százkilencven centi magas volt és kilencven kilót nyomott –, és kissé zavarba jött attól is, hogy észrevette: a nők érdeklődve nézegetik a halántéka fölött húzódó fehér csíkot. Pedig a csík egy késszúrás természetes következménye

IPM 1979 – ED MCBAIN –

CARELLA KIRÁNDUL 57 volt: Hawes rozsdabarna haját leborotválták, hogy hozzáférjenek a

sebhez, és ez nőtt a helyébe. „Talán azt hiszik, hogy eljöttem, rendbe hozatni a festett csíkot, nehéz dollárokért” – gondolta magában Hawes.

– Ez Sam úr – szólt Marie kisasszony.

Magas, csontsovány férfi állt előttük, szinte kétdimenziósnak látszott. Fehér köpenye felső zsebében három vékony fésű, keskeny, érzékenynek látszó kezében fodrázszolló.

– Jó napot – szólt Carellához, és finom meghajlást produkált, európai módra, amerikai kivitelben.

Aztán Hawes felé fordult, és őt is külön köszöntötte.

– Az urak a rendőrségtől jöttek – szólalt meg sietve Marie kisasszony, mintegy felmentve Sam urat a kötelező udvariasság terhe alól.

– Július hetedikén járt önnél egy hölgy, bizonyos Miss Claudia Davis – kezdte a mondókáját Carella. – Nyilván ön csinálta a frizuráját. Emlékszik a hölgyre?

– Miss Davis, Miss Davis – hajtogatta Sam úr, ujjaival magas homlokát simogatva, mintha kitapintható gyorsírási jelek közt matatna.

– Megvan! Miss Claudia Davis. Nagyon szép, szőke hajú lány.

– Nem – rázta meg a fejét Carella. – Barna hajú. Összetéveszti valakivel. Mi a barna hajú Claudia Davis iránt érdeklődünk.

– Kérem szépen, pontosítsuk a dolgot – javasolta Sam úr, egy türelmes tanító bácsi modorában. – Amikor bejött, szőke volt, mégghozzá sugárzóan szőke. Amikor távozott, már barna volt. Én festettem át a haját.

– Micsoda? Maga befestette Claudia Davis haját? – kérdezte Hawes.

IPM 1979 – ED MCBAIN –

CARELLA KIRÁNDUL 58 – Miért olyan különös ez? – kérdezte vissza Sam úr. – Hiszen fodrász vagyok.

– És nem mondta magának Claudia Davis, hogy miért akarja befestetni a haját?

– Nem, uram, nálunk a hölgyek nem szokták indokolni óhajaikat, bár meg kell mondjam, hogy ez esetben én is csodálkoztam a kérésen. Meg is mondtam a hölgynek: nekem naponta rimázkodnak a hölgyek, fessek aranyszőkére a hajukat. A kisasszony inkább örülhetne ajándékának.

Sam úr itt fáradtan legyintett.

– De hát beszélhet nekik az ember – és úgy nézett a nyomozókra, mintha őket okolná Claudia Davis makacsságáért.

– Mást nem csináltatott Claudia Davis magánál? – kérdezte Carella.

– De igen. Rövidre vágtam a haját, és természetesen beraktam és megfésültem az új frizuráját is. Azt hiszem, arcmasszázs is csináltatott a lányokkal, meg manikűröztetett.

– Szóval lenyírta a haját. Ezek szerint ide hosszú hajjal jött?

– Igen, uram, gyönyörű, hosszú, aranyszőke haja volt. Véték volt levágni, barnára festeni. – Sam úr a fejét csóválta. – És nem is volt előnyös neki az új haj. Igazán nem szoktam ilyet mondani a saját vendégeimről, de szörnyen nézett ki, amikor elment. Rá sem ismertek volna arra a szép, szőke lányra.

– Köszönjük, Sam úr, nem zavarjuk tovább.

– Segítettem valamiben?

– Ó hogyne, Sam úr, nem is keveset.

– Te ezt már akkor tudtad, amikor idejöttünk, igaz, Steve úr? – kérdezte Hawes, már kint az utcán.

IPM 1979 – ED MCBAIN –

CARELLA KIRÁNDUL 59 – Sejtettem, Cotton úr – felelte kajánul Carella.

*

Carella, Hawes, Meyer, Byrnes ott ült Byrnes hadnagy irodájában. A helyiségnek négy ablaka volt, széles, nagy íróasztala, még villany ventillátor is volt benne, amely egyes-egyedül Byrnes hadnagyra fújta a hideg levegőt, mert abban a kis társulatban ő volt a főnök. Neki már ilyen elegáns iroda járt – a többiek egyablakos kis cellában üldögéltek, málldozó falak között, rossz világításban. De hát végtére is: a rendőrök nem holmi exkluzív cég alkalmazottai, hanem a városé, és e különbségnek mindnyájan tudatában voltak.

– Az imént beszéltem Irene Millerrel – mondta Carella. –

Megkértem, adjon személyleírást Claudia Davisről, így aztán mindent újra elismételt. Rövidre nyírt, barna hajú, félénk, egyszerű teremtés volt. Ezután megkértem, írja le Claudia unokanővérét, Josia Thompson! Találjátok ki, mit mondott.

– Szép lány – találgatta Hawes. – Szőke, hosszú hajú, szép lány.

– Világos. Hiszen Mrs. Miller lényegében ugyanezt mondta első alkalommal is. Benne is van a jelentésben. Elmondta, hogy jellemüket és külsejüket tekintve ég és föld. Sötét és világos, tiszta

sor. Barna és fenemód szőke.

– Akkor ez meg is magyarázza azt a sárga foltot – jegyezte meg Hawes.

– Miféle sárga foltot?

– Courtenoy azt állította, hogy sárga folt bukkant föl a vízen.

Nem a lány ruhájáról beszélt, Steve, hanem a hajáról.

– Ez rengeteg dolgot megmagyaráz – hagyta helyben Carella. –

Például azt, hogy miért akart Claudia Davis Európába utazni, miért vásárolt hálóingeket és bikiniket. És azt is, miért nevezte Claudiát szép lánynak az a gyászhuszár. És azt is megmagyarázza, miért állt a mi boncolási jegyzőkönyvünkben az, hogy harmincéves, amikor mindenki azt mondta, hogy jóval fiatalabb volt.

IPM 1979 – ED MCBAIN –

CARELLA KIRÁNDUL 60 – Tehát nem Josie fulladt a tóba, mi? – vágott közbe Meyer.

–

Úgy gondolod, hogy Claudia volt?

– Hát persze, hogy Claudia.

– És gondolod, hogy ezután Josie levágatta és befestette a haját, felvette az unokahúga nevét, és megpróbálta az ő életét élni, míg fel nem szívdódik külföldön, mi? – folytatta Meyer.

– Miért? – kérdezte Byrnes.

Alacsony termetű ember volt, kis fejű, tömzsi, izmos testű. Nem vesztegette a szót, sem az idejét.

– Mert a gyámalapítvány jövedelme Claudiáé volt és Josie-nak nem volt egy fityingje sem.

– Beinkasszálhatta volna a biztosítónál az unokahúgáért járó térítést – vetette ellen Meyer.

– Azt igen, de ez minden. A gyámalapítvány rendelkezései szerint, ha Claudia meghal, a részvényeket a Los Angeles-i egyetem örökli. Gondolod, hogy Josie örült volna ennek? Nézd, nem akarok én gyilkosságot a nyakába varrni. Csak úgy gondolom, hogy bitangmód ki tudta használni a helyzetet. Claudia egyedül ült a csónakban. Amikor a vízbe esett, Josie tényleg megpróbálta kimenteni, ehhez nem fér kétség. De nem sikerült, és Claudia belefulladt a tóba. Na jó. Josie összeomlott, képtelen volt összefüggően beszélni, sírt, zokogott, egyszóval hisztériás rohamot kapott, ahogy ez már lenni szokott. Aztán aludt rá egyet, és jobb belátásra tért.

– Claudia belefulladt a vízbe, de senki nem tudta, hogy Claudia volt, kivéve Josie-t. Emlékezz csak vissza, hogy nem volt nála semmilyen igazolvány. A táskáját az autóban hagyta. Ha tehát Josie az igazságnak megfelelően azonosítja az unokahúgát, kapott volna a biztosítótól huszonöt darab ezrest, és ezzel vége a dalnak. De mi lenne, ha... mi lenne, ha Josie azt mondaná a rendőrségen, hogy az a lány a tóban Josie Thompson? Ha azt mondaná: „Én Claudia Davis, IPM 1979 – ED MCBAIN – CARELLA KIRÁNDUL 61 kijelentem, hogy az a lány, aki a vízbe fulladt az unokanővérem, Josie Thompson”?

Hawes rábólintott.

– Akkor is fizetne a biztosító, azonkívül megörökölné a jó, zsíros osztalékot.

– Így van.

– Mert mi szükséges az osztalékokból befolyó csekkek beváltásához? Egy folyószámla, semmi egyéb. Bankszámla, bejegyzett aláírással. Úgyhogy Josie-nak nem is kellett mást tennie, mint folyószámlát nyitni, aláírni Claudia Davis nevét, aztán minden osztalékcsekket hajszálnyira egyforma aláírással láttamozni.

– Ez mindjárt meg is magyarázza az új folyószámlát – fűzte hozzá Meyer. – Claudia régi bankszámlájával semmire sem ment, mert a bankban ismerték Claudiát is, az aláírását is. Így hát kénytelen volt leírni azt a hatvan rongyot a Highland Trustnál, és újra kezdeni az egészet.

– És míg belerázódott a szerepébe és összehozta az új tőkét –

csatlakozott a beszélgetőkhöz Hawes –, addig is gondoskodni szeretett volna róla, hogy Claudiának az a néhány barátja elfeledje őt, ezért akart eltűnni Európában. Lehet, hogy úgy tervezte, néhány évig ott is marad.

– Minden összevág – bölintott Carella. – Claudiának volt jogosítványa, ő vezette a kocsit Stewart City-ből. De Josie-nak sofőrt kellett fogadnia, hogy hazavigye őt.

– És Claudia, aki pénzügyekben olyan gondosan járt el, ő megvárakoztatott volna még ennyi embert a fizetéssel? – töprengett Hawes.

– Kizárt dolog. Ez Josie volt. Josie tönkrement. Arra várt, mikor fizet a biztosító, hogy kiegyenlítse az adósságait és mielőbb eltűnjön az országból.

IPM 1979 – ED MCBAIN –

CARELLA KIRÁNDUL 62 – Kétségtelenül minden összevág – bölintott rá Meyer.

– Ki váltotta be Josie-nak azt a huszonötezer dolláros csekket? – kérdezte a szűkszávú Byrnes.

Csönd nehezedett a szobára.

– Kinél van a, hiányzó ötezer? – kérdezte. Csönd.

– Ki ölte meg Josie-t?

*

Két hónappal később Jeremiah Dodd telefonált, a Security biztosítótól. Carella nyomozót kereste, majd mikor kapcsolták, így szólt:

– Mr. Carella, épp az imént érkezett San Francisco-ból értesítés arról a csekkről.

– Milyen csekkről? – kérdezte Carella.

– A Claudia Davisnek kifizetett csekkről.

– Értem. Ki váltotta be?

– A hátoldalon két forgatmány is van. Az egyik aláírás természetesen Claudia Davisé. A másik forgató a Leslie Summers cég. Egy szabályos cégbélyegző, „Csak betétekre érvényes” felirattal és egy tisztviselő aláírásával.

– Ismeri ezt a céget? – kérdezte Carella.

– Igen – felelte Dodd. – Pénzváltó.

– Köszönöm – fejezte be a beszélgetést Carella.

Késő délután Carella Bert Kling társaságában és autóján bement a városba. Kling ugyanis ajándékot készült vásárolni az anyja születésnapjára, és felajánlotta Carellának, hogy beviszi a kocsiján a városba.

IPM 1979 – ED MCBAIN –

CARELLA KIRÁNDUL 63 – A Hall Avenue 720-ban leszek, a Leslie Summer cégnél. Ha végzel a vásárlással, gyere be értem.

– Oké, Steve, de remélem, neked sem tart sokáig.

– Én is remélem.

A Hall Avenue-n váltak el. Carella belépett a Leslie Summers cég irodájába. Hosszú pult választotta ketté a helyiséget, a pult mögött fiatal lányok. Az egyik franciául tárgyalt egy ügyféllel, a másik olaszul csevegett egy férfival.

Carella beállt a sorba és várt. Amikor a pulthoz ért, az a lány szólította meg őt, aki az előbb franciául tárgyalt.

– Parancsol, uram?

– A rendőrségtől jöttem – mondta Carella és fölmutatta a levéltárcáját, amelyre a jelvénye volt feltűzve. – Önök valamikor júliusban beváltottak egy csekket bizonyos Miss Claudia Davis részére. Egy biztosítótársaság huszonötezer dolláros csekkje volt. Emlékszik rá?

– Nem, uram. Bizonyára nem én intéztem.

– Akkor legyen szíves, járjon utána, ki intézte.

A lány először a kollégájával tanácskozott, majd hátrament egy jókora asztalhoz, amelynél egy ritkás hajú, keskeny bajuszú kövér ember ült. Jó sokáig pusmogtak, a férfi szüntelenül hadonászott, a leány megpróbálta elmagyarázni a biztosítói csekk ügyét. Később megszólalt a bejárati ajtó fölötti csengettyű, és Bert Kling lépett az

irodába, a lány meg a macskabajuszos még mindig nem tudott zöld ágra vergődni.

– Már meg is vetted? – érdeklődött Carella.

– Igen, vettem egy arany függelékét a karkötőjére – felelte Bert Kling. – És nálad mi újság?

IPM 1979 – ED MCBAIN –

CARELLA KIRÁNDUL 64 – Csúcskonferencia – mutatott Carella a pult rnögé. Ekkor imbolygott oda a pulthoz a macskabajuszos.

– Mi a baj? – kérdezte Carellától.

– Nincs semmi baj. Csak azt akarjuk kérdezni – nyilván a kolléganője már mondta magának –, hogy beváltottak-e maguk egy huszonötezer dolláros csekket?

– Igen. Valami baj van a csekkal?

– Dehogy, nincs vele semmi baj.

– Szabályosnak látszott. A biztosító társaság csekkje volt. A kisasszony megvárta, míg odatelefonáltunk. A biztosító választ adott, emberük kijelentette, hogy a csekk rendben van, elfogadhatjuk. Talán nincs rendben a csekk?

– De, de, teljesen rendben van.

– A hölgy igazolta a személyazonosságát. Szabályszerűen ment minden.

– Mivel igazolta?

– Rendszerint jogosítványt vagy útlevelet kérünk. De a hölgynek egyik sem volt, úgyhogy beértük a születési bizonyítvánnyal. Egyébként az sem szabályellenes. Azon kívül föl is hívtuk a biztosítót. – A férfi most hosszabb szünetet tartott, mintha erőt gyűjtene ahhoz, hogy újra föl tegye a kérdést: – Valami baj van a csekkal?

– Mondtam már: semmi az égvilágon. Csakhogy a csekk huszonötezer dollárra szolt, és szeretnénk kideríteni, mi történt azzal az ötezerrel...

– A hölgy ötezer dollárért francia frankot vásárolt – mondta most már higgadtan a férfi. – Valószínűleg külföldre készült, Európába.

IPM 1979 – ED MCBAIN –

CARELLA KIRÁNDUL 65 – Igen, külföldre készült – sóhajtott Carella. – Köszönjük a segítségét.

– Úgy látszott, minden tökéletesen rendben van – bizonygatta a férfi.

– Rendben is volt. Viszontlátásra!

– Gyere, igyunk egy kávét – mondta Kling a Mail Avenue sarkán.

– Frankot vásárolt, ötezer dollárért – morfondírozott Carella.

– Az utóbbi időben kezdenek divatba jönni a franciák – jegyezte meg Kling. – Alighanem jócskán felszökik a frank árfolyama.

– Miből gondolod?

– Ahová nézel, mindenütt frankra bukkansz.

– Bert, mi a fenéről beszélsz?

– Mi az, te nem voltál ott múlt szerdán?

– Hol?

– A tanfolyamon. Azt hittem, te is jársz.

– Járok, de a múlt szerdán éppen dolgom volt.

– Hát akkor azért nem emlékszel rá.

– Mire? Kire?

– Ralph fiacskámra, akit betörésért hoztak be. Több, mint húszezer frankot találtak a lakásán.

Carella csörömpölve lerakta a csészéjét, és döbbsen meredt maga elé.

– Megesik az ilyesmi.

Most Kling értetlenkedett: – Milyesmi? – kérdezte bambán.

IPM 1979 – ED MCBAIN –

CARELLA KIRÁNDUL 66 – Hát, hogy az ember lecsúszik valamiről, mert éppen el volt foglalva – mondta Carella, de Bert Kling változatlanul nem értette,

mire célroz a kollégája.

„Megesik – gondolta magában Carella. – A halott lányról azt hitték, hogy néger, és kiderült, hogy fehér bőrű. Claudia Davisnak véltük, és kiderült, hogy Josie Thompson. Egy agyafúrt gyilkost kerestünk, és egy közönséges betörőt találtunk helyette.”

*

Liften érkezett és rendőri kísérettel. A büntetőbíróság oldalajtaja előtt rakták ki a rabomobilból, az őrség végigvezette a folyosón és az összekötő alagúton, amely abba az épületbe vezetett, ahol az államügyész irodája volt. Aztán betuszkolták a liftbe. Odafent a liftajtó egy szűk helyiségbe nyílt. A szoba másik ajtaja kívülről zárva volt, és egy „Tilos a belépés” feliratú tábla lógott rajta. A rendőr, aki Ralph Reynoldsot a kihallgató szobába vezette, a kihallgatás alatt végig háttal állt az ajtónak, jobb kezét szolgálati pisztolya agyán tartva.

– Sohasem hallottam róla – jelentette ki Reynolds.

– Claudia Davis – búgta a fülebe Carella. – Vagy Josie Thompson. Választhat.

– Egyiküket sem ismerem. Mit akarnak tőlem? Engem betörésért kaptak el. Az én nyakamba akarnak varrni mindent, ami ebben a városban történt?

– Ki mondta, hogy történt valami, Reynolds?

– Akkor nem hoztak volna ide.

– Rengeteg francia frankot találtak a lakásán, Reynolds. Honnan szerezte?

– Egy hapsi tartozott nekem. Frankkal fizetett. Francia volt, hát frankkal fizetett.

– Hogy hívják?

IPM 1979 – ED MCBAIN –

CARELLA KIRÁNDUL 67 – Már nem emlékszem.

– Itt az ideje, hogy felfrissítse a memóriáját.

– Pierre, valahogy így hívták.

– És a vezetékneve? – érdeklődött Meyer.

– Pierre Lasalle, azt hiszem. Nem ismertem közelebbről.

– De azért ötezret kölcsönzött neki, mi?

– Igen.

– Mit csinált augusztus elsején este?

– Miért? Mi történt augusztus elsején?

– Pontosan ezt szeretnék hallani.

– Nem emlékszem, mit csináltam.

– Nem rámoltt ki egy-két lakást?

– Nem!

– Szóval nem?

– Mondom, hogy nem!

– Steve, ez az ember hazudik – jelentette ki Meyer.

– Persze, hogy hazudik.

– Igen, persze, hogy hazudok. Legfeljebb a betörést lehet rámkenni, de a bíróságon azt is bizonyítani kell.

– Hacsak nem egyeznek az ujjlenyomatok – szólt közbe Carella.

– Miféle ujjlenyomatok?

– Azok az ujjlenyomatok, amelyeket a halott nő nyakán találtunk.

IPM 1979 – ED MCBAIN –

CARELLA KIRÁNDUL 68 Sári csend lett a kis szobában, Reynolds fölsóhajtott.

– Elmondja végre? – nógatta Carella.

– Nem! Menjete a francba! – kiáltotta hisztérikusan Ralph Reynolds.

Végül mégis elmondta. Tizenkét órás szakadatlan vallatás után megtört. De végig kitartott amellett, hogy nem akarta megölteni a lányt. Nem is tudta, hogy van valaki a lakásban. Benézett a hálószobába, de az ágyat üresen találta. Nem vette észre, hogy a lány ruhástól alszik a karosszékekben.

A francia pénzt egy nagy dobozban találta, a mosogató fölötti polcon. Magához vette a pénzt, közben a dobozt kiejtette a kezéből; a

lány fölébredt, belépett a helyiségbe, meglátta, őt és elkezdett kiabálni. Ő torkon ragadta a lányt. Csak el akarta hallgattatni, de a lány egyre védekezett. Iszonyú ereje volt. Ő tovább szorongatta a torkát, de csak azért, hogy ne tudjon kiabálni. Úgy kapálózott, mintha csakugyan meg akarnák ölni. mintha az életéért küzdene. Nem akarta meggyilkolni. Ha nem védekezik annyira kétségbeesetten és elszántan a lány, nem is ölte volna meg.

– Nem akartam megölni! – kiáltozta Ralph Reynolds, amikor betuszkolták a liftbe. – Nem vagyok gyilkos! Nézzenek rám! Így néz ki egy gyilkos? – És amikor elindult vele a lift a pincébe, újra felkiáltott: – Nem vagyok gyilkos! Betörő vagyok! – Hangja szétáradt a liftaknában, míg a fülke lefelé süllyedt vele, le a pincébe, ahol már várta a rabszállító autó.

Amikor eltűnt, a többiek még egy darabig ott ültek a kis szobában.

– Meleg van – mondta Meyer.

– Az – bólintott, rá Carella.

– Lehet, hogy igaza van – vélekedett Meyer. – Lehet, hogy valóban csak betörő.

– Betörő volt addig, amíg életet nem rabolt, Meyer.

IPM 1979 – ED MCBAIN –

CARELLA KIRÁNDUL 69 Josie Thompson is életet rabolt.

Nem – ellenkezett Carella. – Ő csak kölcsönvette.

Újra csönd lett a helyiségben.

–

–

– kávét? – kérdezte Meyer. Nincs kedved meginni egy

– De igen.

napfénybe. Le és kiléptek a vakító augusztusi
g ember. Szótlanul bandukoltak a nyüzsgő
ementek a liften, é
Kint az utcán rengeteg
emberbolyban.

Vége

Aczél János fordítása

IPM 1979 – ED MCBAIN –

CARELLA KIRÁNDUL 70